

ANUL X. — No. 2.

FEBRUARIE 1929

REVISTA VÂNĂTORILOR

ORGAN OFICIAL AL UNIUNEI GENE-
RALE A VÂNĂTORILOR DIN ROMÂNIA

Recunoscută persoană morală prin legea din 1 Maiu 1923

SEDIUL „UNIUNEI”

PIAȚA C. A. ROSETTI, 7 / BUCUREȘTI

UNIUNEA GENERALĂ A VÂNĂTORILOR DIN ROMÂNIA

RECUNOSCUTĂ PERSOANĂ MORALĂ PRIN LEGEA DIN 1 MAIU 1923
SUB INALTA PROTECȚIE A M. S. REGELUI

Sediul: PIAȚA C. A. ROSETTI, 7 — BUCUREȘTI

CONSILIUL DE ADMINISTRAȚIE

Inalți Președinți de Onoare:

M. S. REGELE GEORGE AL GRECIEI, A. S. R. PRINCIPELE NICOLAE

Președinți de Onoare:

MIHAIL SUTZU și GH. NEDICI

Președinte:

ANTONIU MOCSONYI

Vice-Președinți:

NICOLAE RACOTTA și VASILE V. ȘTEFAN

Secretar-General:

C. G. ALEXIANU

Membrii - Consilieri:

D-r I. ANDRONESCU, I. ANGELESCU, PETRE BALACIU, Marchizul de BELLOY, Principele GEORGE V. BIBESCU, Prof. Dr. E. BOTEZAT, DINU I. C. BRĂȚIANU, Dr. I. BEJAN, Principele JEAN CALIMACHI, GEORGE P. CARP, Dr. E. COSTINESCU, General I. GÂRLEȘTEANU, Prof. ERNEST JUVARA, G. LAKEMAN-ECONOMU, Prof. DIONISIE LINTȚIA (pentru Banat), Colonel A. MICU, General G. G. MANU, N. MANTU, Prof. Dr. N. MEȚIANU, Dr. VALER NEGRILĂ (pentru Ardeal), DIMITRIE I. NICULESCU, C. OPRAN, M. SC. PHERECHYDE, Dr. I. PHILIPOVICZ, GEORGE A. PLAGINO, NICOLAE SĂULESCU, GEORGE SCHINA, Maior R. SCHNEIDER-SNYDER, Dr. L. SCUPIEVSCHI, Dr. O. STOICHIȚĂ, Prof. Dr. G. UDRISCHI.

Censori :

S. BODNĂRESCU, N. KALERGI, M. FLECHTENMACHER, GH. GEORGESCU, A. STĂNESCU

Scopurile U. G. V. R. cuprinzând intereselor tuturor vânătorilor din întreaga țară, toate Societățile de Vânătoare se pot grupa în jurul ei.

CONTRIBUȚII:

Membrii plătesc o cotizație anuală de Lei 300, în care este cuprins și abonamentul obligator la „REVISTA VÂNĂTORILOR“

Societățile: plătesc o taxă fixă de afiliere de Lei 10 de fiecare membru până la 100, iar dela 100 înainte numai Lei 5. Ele plătesc un abonament obligatoriu la „REVISTA VÂNĂTORILOR“ de 400 Lei anual și o cotizație anuală de 20 de Lei de fiecare membru

Abonamentul la „REVISTA VÂNĂTORILOR“ este obligatoriu pentru toți membrii „UNIUNEI“.

Statutele U. G. V. R. se trimit la cerere contra 20 Lei în mărci poștale

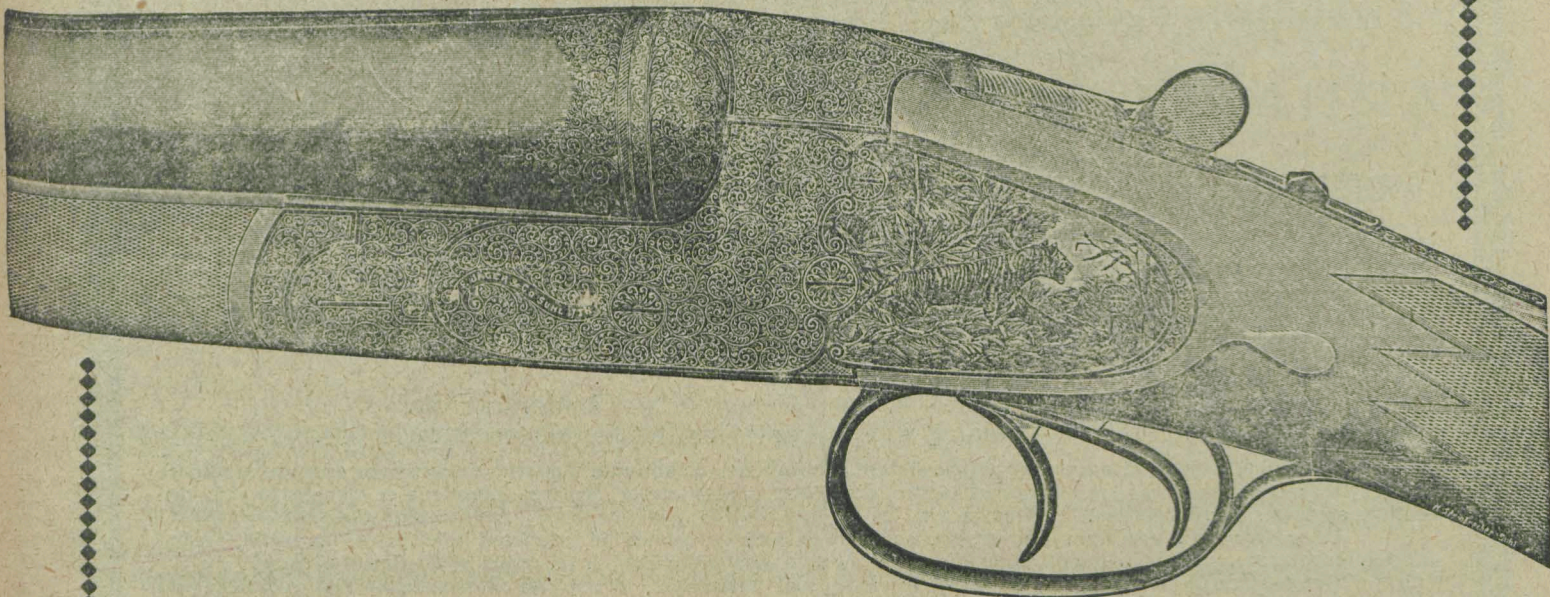
Correspondența fără mărci pentru răspuns și cererile pentru interveniri la autorități, neîntovărite de timbrele legale, rămân fără răspuns.

Orele de birou la Uniune: În toate zilele de lucru dela 9—1 și 3—7

SEDIUL: PIAȚA C. A. ROSETTI No. 7 — BUCUREȘTI

A R M E L E
F. J A E G E R & Co.

Sunt neîntrecute ca tir și
soliditate, putând rivaliză
în privința aceasta cu cele
mai scumpe arme engleze

Toate armele fabricate de
această casă pentru membrii
„UNIUNEI“ sunt cea mai eloc-
ventă reclamă, obținând fără ex-
cepție predicătele „exceptional“
și „superior“ la standurile oficiale
de încercare din străinătate.

S P E C I A L I T Ă Ţ I :

Zăvoarele „Simson-Jaeger“ și „Vertical-Block“ care rezistă celor mai for-
midabile presiuni * Armarea separată de glonț, patent Jaeger, pentru
drillinguri * Ejectorul infailibil sistem Jaeger * Viza patent Jaeger, etc.

Ultimul catalog ilustrat și cu prețuri se
trimite membrilor „UNIUNEI“ franco
la cerere, adresată la sediul nostru.

Nu cumpărați nici o armă. înainte de a vizita expoziția Uniunei

3 ARME

3 ARME

care nu trebuie să lipsească

din echipamentul dv. sunt:

Carabina Mannlicher-Schönauer

în calibrele 6,5 — 8,2 — 9 și 9,5 mm., precum și calibrele de mare viteză nou introduse:
7 × 62, 7 × 64 și 8 × 60 mm.

ARMA DE VÂNĂTOARE HAMMERLESS

cu țevi de schimb cal. 12 și 16

PISTOLUL AUTOMAT „STEYR“ CU ȚEAVĂ BASCULANTĂ

cal. 6,35 și 7,65 mm.

SUNT ARME DE CEA MAI MARE PRECISIE

ATÂT CA TIR, CÂT ȘI EXECUȚIE

Steyr-Werke A. G.

Wien I., Teinfaltstrasse 7.

Representată prin «Uniunea Generală a Vânătorilor din România»,—Catalog ilustrat contra marca postală necesară

Carabinele de vânătoare cu repetiție sistem „Mannlicher-Schönauer“, aparțin categoriei de arme de vânătoare cu închizător cilindric și mișcare rotatoare pentru deschidere, închidere și armare; zăvorirea se efectuează prin dispozitive așezate simetric în dosul capului mobil.

Magazinul este așezat în mod practic cu totul în pat; iar partea lui inferioară este închisă hermetic, făcând imposibilă intrarea prafului. El ocupă puțin loc și pe lângă o greutate redusă îi dă armei și un aspect elegant.

Mecanismul de ridicare rotativ, cu cartușele așezate concentric, în contrast cu sistemul la care cartușele sunt așezate pe 2 rânduri, în zigzag, exclude ori-ce strângere al cartușelor. Introducerea cartușelor în magazin se face cu ajutorul unui încărcător lamă,

Inchizătorul este foarte maniabil atât la deschidere cât și la închidere. Când el este închis, obturatorul se poate asigura în mod perfect. Demontarea și remontarea mecanismului de ridicare și al închizătorului se poate efectua ușor, fără nici o uneltă.

Carabina cu repetiție «Mannlicher-Schönauer», se fabrică în calibrele 6,7—8,2—9—9,5—7×62—7×64 și 8×60 mm.

Toate calibrele se disting prin calități balistice remarcabile.

Nouile arme hammerless „Steyr“ în calibrele, 12 și 16, posedă avantaje extraordinare, față de toate armele hammerless existente.

1. Toate piesele sunt fabricate din oțelurile speciale, renumite, styriene, produse în uzine proprii și toate armele sunt încercate pentru uzul pulberii fără fum.

2. Bascula nu are nici o deschizătură, etc., deci nu poate intra nici praf nici murdărie în interiorul ei.

3. Mecanismul este construit cât de simplu posibil, constând numai din patru părți: din piesa de armare, percutor, arc și trăgacele exterioare.

4. Siguranța nu fixează numai trăgacele, ci și percutoarele, împiedecându-le să scape din cauza unei izbiri, sau căderi. Prin urmare, este exclusă o descărcare accidentală.

5. Armele se pot livra și cu 2 rânduri de țevi. Un rând cal. 12 și altul cal. 16, așa că vânătorul își poate transforma în câteva secunde, fără unelte, arma cal. 12 într'una cal. 16.

6. Trăgacele se pot regla ușor prin câte un șurub mic așezat lângă fiecare trăgaci, regulându-le după placul vânătorului să scape ușor, sau mai greu.

7. Ejectorul automat se poate pune afară din funcție, cu ajutorul unei mici chei.

PISTOLUL «STEYR»

este singurul pistol cu țeavă basculantă. Avantajele lui sunt:

1. *Siguranță absolută.* Prin bascularea țevii ne putem ușor convinge dacă pistolul este încărcat sau nu. Pistolul se poate descărca fără greutate și fără pericolul să fi rămas vre un cartuș în țeavă. Siguranța nu fixează trăgaciul, ca la cele mai multe sisteme de pistoale, ci *cocoșul* armei.

2. *Maniabilitatea.* Prin bascularea țevii putem vedea imediat interiorul mecanismului. Se poate introduce ori când numai câte un cartuș în cameră, ce permite folosirea armei în mai multe direcții, și anume:

a) ca pistol cu un singur foc, în cazul pierderii încărcătorului;

b) spre a trage numai un singur foc, punând încărcătorul la prima gradație;

c) în sfârșit, ca armă cu repetiție, ca ori-ce pistol automat.

3. *Curățirea ușoară.* Fără a demonta pistolul, se pot ușor vedea mecanismul de dat foc cum și toate celelalte părți, a căror curățire este necesară după tragere.

4. *Toate piesele sunt interșanjabile.* Ele se pot schimba fără cea mai mică greutate.

Pistolul «Steyr» mai are multe avantajii, din care amintim: Forma elegantă—Greutatea mică—Precisia tirului—Rezistența incomparabilă—execuția fină.

NU CUMPĂRAȚI NICI O ARMĂ ÎNAINTE DE A VIZITA EXPOZIȚIA UNIUNEI

LOC REZERVAT

PENTRU ANUNȚURI

Nu cumpărați nici o armă, înainte de a vizita expoziția Uniunii

ATLAS-PETROL

SOCIÉTÉ EN NOM COLECTIF POUR LE COMMERCE ET L'INDUSTRIE DU PÉTROLE

EXPORTE EN TANCS ET EN CITERNES:

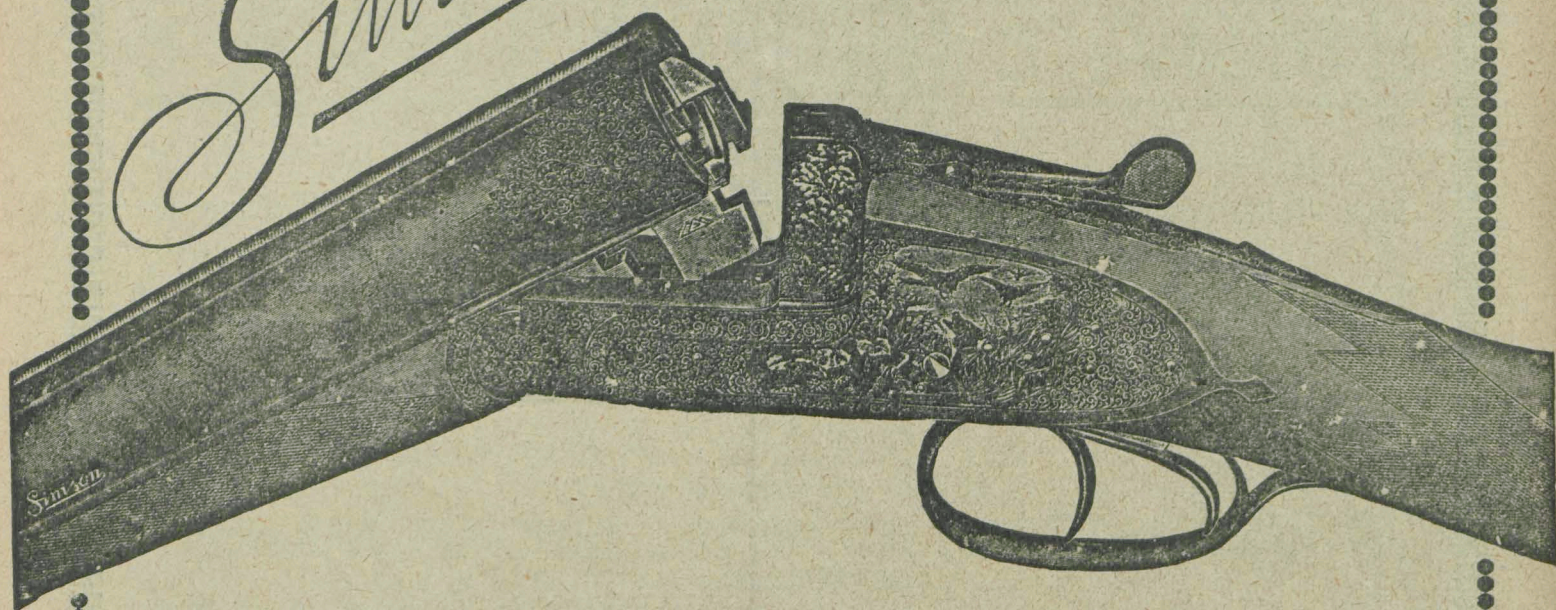
B E N Z I N E

D'AVIATION, LÉGÈRE MOYENNE
ET LOURDE, WHITE-SPIRIT,
GAZ-OIL, PÉTROLE LAMPANT

HUILES MINÉRALES DISTILLÉES ET
RAFFINÉES, DE TOUTE VISCOSITÉ

RUE REGALĂ, 21. TÉL.: 26/53 et 14/90 BUCAREST ADR. TÉLÉGR.: «ATLASPETROLE»
AGENCES: PLOEȘTI * CONSTANTZA * GIURGIU

Simson

ARMELE SALE CU ALICE, DRILLINGURI,
ARME PENTRU TIR DE PORUMBEI,
ARME CU DOUĂ ȚEVI, SISTEM BOCK,

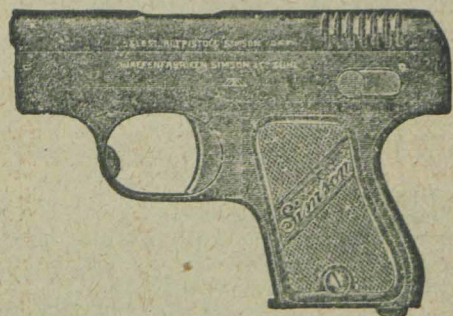
Sunt fabricate renumite,
de cea mai mare precizie
și cu un tir neîntrecut.

Armele pentru tir de porumbel „SIMSON” sunt purtate de către mulți trăgători internaționali de profesie renumiți, și succese de primul rang se obțin mereu cu ele.

Carabina de precizie „SIMSON”

Armă de calibru mic cal. 6 și 9 mm., care se poate furniza cu țevi ghintuite, în zece modele diferite. Tir precis până la 100 m., și aceea foarte potrivită ca armă de exercițiu, pentru împușcarea răpitoarelor mici, cu blană, pentru împușcarea de ciorl, de păsări acvatice, etc.

Revolverul automat „SIMSON”

CALIBRU 6.35

Formă plată, având cel mai mic număr imaginabil de piese componente, cari se pot demonta ușor, fără instrumente speciale. Precizie balistică mare, funcționare absolut sigură.

Fabricile de arme **SIMSON & Co. Suhl** (Germania)

Armele „SIMSON” se procură prin „UNIUNEA GENERALĂ A VÂNĂTORILOR DIN ROMÂNIA”

Nu cumpărați nici o armă, înainte de a vizita expoziția Uniunii

DROPIA, VÂNAT NOBIL

de Maior C. Rosetti-Bălănescu

IN CALITATE de Inspector de vânătoare al unui județ cu dropii, mi-am permis, acum câteva luni, să sugerez Ministerului idea de a reglementa *obligațiunea* tirului exclusiv cu glonț la vânătoarea dropiei. Nu știu ce soartă va fi avut oficialul meu raport, dar m'am decis să pledez aceeaș temă, aci, în auzul «Uniunei» și în fața elitei vânătorilor noștri, cu nădejdea neascunsă că voi fi înțeles și susținut în crearea unui curent de opinie favorabil. La drept vorbind, nici nu cred că e mare nevoie de meșteșugite desfășurări de vorbe și argumente către vânătorii corecți, pentru că nu-mi pot fi decât gata câștigați propunerii mele, prin chiar definirea lor de vânători întregi, adevărați, vânători cu sufletul, nu numai cu rezultatul material sau dibăcia fizică. Curentul de opinie ce aș dori să trezesc, vizează mai mult la obținerea unor posibilități legale de sancțiuni, împotriva celor ce nu simt dela sine, fără imbold, unele nuanțe.

Din acest punct de vedere al sancțiunilor, trebuie să remarc cu acest prilej, că ele nu există nici acolo unde

legiuitorul a hotărât deja întrebuițarea exclusivă a glonțului. Să mă explic. Legiuitorul, pentru a întări legal unele principii de corectitudine vânătoarească, a prevăzut în art. 31 din lege, că la vânătoarea cerbilor, cerbilor-lopătari și capre negre să nu se poată întrebuiți decât arma cu glonț. Această dispozițiune, n'am nevoie să mai relev, este bine venită atât din punctul de vedere al ocrotirii vânatului — micșorându-se numărul pieselor doborâte și cazurile de schilodiri inutile — cât și din punctul de vedere de pur cavalerism vânătoarească față de un vânat cu drept cuvânt considerat nobil. Ei bine, această dispozițiune care întrunește toate sufragiile vânătorilor corecți fără excepție posibilă, nu are însă o sancțiune directă în caz de abatere. Așadar, dacă prinzi pe neica Taegât sau pe d-l Burtăverde că a schilodit un cerb trăgând cu alice, poți cel mult să-i trași personal un picior la moalele spatelui, să-l dai afară din Societate, ori numai să-i întorci spatele — după caz — dar legal nu ai nici o sancțiune la îndemână să-i aplici. De aceea am supus Ministerului și sugestiunea, dacă nu s'ar putea, pentru astfel de cazuri, interpreta combinarea art. 89 cu art. 15 din lege, argumentându-se asupra ocrotirii vâna-

tului, pentru a ajunge la un rezultat aplicabil. În adevăr, art. 89 prevede o pedeapsă dela 100 până la 1000 lei pentru cine nu respectă dispozițiunile art. 15; iar art. 15 obligă la respectarea *tuturor* dispozițiunilor cuprinse în lege referitoare la *ocrotirea vânatului*. Argumentând că dispoziția art. 31, relativ la tragerea cu glonț pentru anumit vânat, este luată tocmai în vederea *ocrotirii* vânatului, sancțiunea art. 89 ar deveni aplicabilă lui Taegât și Burtăverde. Supun această interpretare aprecierii camarazilor vânători juriști.

Acestea spuse, să revenim la dropie.

Cred, în adevăr, că în domeniul său de șesuri, dropia are drept la aceeaș ocrotire, la aceleași titluri de nobleță și la aceeaș lovitură cavalească ca și, de pildă, capra neagră în domeniul său de stânci. Dropia, vânat superb și destul de rar, dar țintă enormă și masivă, cu sbor greoi, nu poate ispiți la o lovitură cu poșuri decât pe un vânător lacom și — după părerea mea — incorect. Incontestabil că dropia e un trofeu ispititor. Dar și coarnele cerbului sunt trofeu măreț. Poate însă admite un vânător corect că pentru a ajunge în stăpânirea minunatei podoabe a cerbului se poate întrebuiți orice mijloc, numai pentru a dobândi rezultatul? De sigur că nu. Căci dacă numai rezultatul interesează, indiferent mijlocul, atunci poftim: ești liber să asasinezi și cârdul de potârniche pe jos, și iepurele ghemuit pe strat, sau la pază pe lună; legea nu te oprește. Dar atunci nu mai merită acel pușcaș numele de vânător. E bucătar, măcelar, negustor, sau lacom vanitos, fără nimic din comoara *sufletească* a vânătorului, fără nimic din acea înțelegere delicată, care face pe vânătorul rafinat să prefere dificultatea, chiar în ciuda rezultatului în kilograme, sau în piei puse la uscat.

Dropia e singurul vânat de șes pentru care vânătorul are prilej să-și scoată carabina din toc. Mai e oare nevoie să amintesc că plăcerea, bucuria și mândria unei lovituri reușite cu glonț nu se — poate compară cu mulțumirile tirului cu alice? E o satisfacție intimă, adâncă, de o natură specială; e o glorie a ochiului și o bucurie a mâinei... Dropia îți poate da aceste bucurii, necunoscute altfel, vânătorule din șes! Ar fi oare cu puțință să le dai cu piciorul și să preferi poșurile inconștiente și stupide? — căci în adevăr față de glonț, poșurile îmi apar inconștiente și stupide... Dropia, vânat superb și nobil nu le merită insulta. Dropia măreață nu le merită pângărirea lesnicioasă.

Dar sunt și alte aspecte ale chestiunii, considerente de alt ordin, ce pledează pentru reglementarea glonțului la dropii.

Faptul ce se invoacă de unii, că dropia, cu excesiva sa prudență nici nu dă posibilitatea de a fi apropiată la bătaia puștei cu alice, este ușor și în mod curent întors prin vânătoarea acestei păsări cu gonacii, cu tir la sbor. De sigur că cei ce se îndeletnicesc cu acest fel de vânătoare — triumful poșurilor — vor protestă contra glonțului. Dar cine va putea vreodată susține că vânătoarea dropiei cu gonaci nu e hotărât condamnată? E condamnată prin posibilitatea unor tablouri mai mari, e condamnată prin dese și nefastele schilodiri ce pricinuește, e condamnată prin numeroasele erori asupra *sexului*, primăvara. Acest din urmă punct ar fi singur suficient ca să condamne definitiv acest fel de îndeletniciri. Rezultă însă în mod evident, că întrebuițarea glonțului zădărnicește dela sine aceste abuzuri și inconveniente.

Mai aștept o întâmplare. Se va obiectă că prin întrebuițarea glonțului se elimină posibilitatea vânătorului de a împușcă dropia toamna, la câine, în sezonul prepelețelor. Pe lângă faptul că aceste prilejuri sunt prea rare ca să poată forma un argument cu greutate, dar e îndeosebi necesar de relevat, că aceste ocaziuni sunt date aproape numai de *păsări tinere* din acel an, sau de *găini*. Ar fi suficient și acest considerent singur, din domeniul ocrotirii și prăsierei, dar nu mă voi da în lături de a-mi duce părerea până la cap, în concordanță cu cele expuse până aci. Cred, că după cum unui vânător corect vânat sitari la pădure nu-i este permis și nici nu-i va trece prin gând să tragă, ocazional, cu alice pe un pui de căprioară sau chiar adult, tot astfel trebuie admis odată pentru totdeauna, că și dropia nu se poate împușcă decât în anumite condițiuni impuse de raritatea sa relativă și de rangul ce-l are în ierarhia vânatului. Aceste condițiuni impuse și de judecată și de sentiment, se traduc printr'o singură măsură: întrebuițarea exclusivă a glonțului, întrebuițare reglementată legal și cu *sancțiunea respectivă*.

Vânători din munte sau din șes fără deosebire, vânători cari a-ți trecut peste pragul lăcomiei și al poștei de pradă cu orice preț și prin orice mijloc, vânători cărora vă e dragă firea și ființele ei, vânători cari înțelegeți, vânători corecți, uniți-vă glasul la ce cere al meu: dropia, vânat nobil, și cinstea ce i se cuvine.

Amin.

NU TRAGEȚI CU ARMA PÂNĂ NU SUNTEȚI SIGURI ÎN CE TRAGEȚI

de Iosif I. Fetrescu, Paznic public, T. Măgurele

RA PE LA jumătatea lunii Ianuarie 1920, după sărbătorile Crăciunului. După o recunoaștere făcută pe teren în urma zăpezii ce căzuse cam de vreo palmă constatăm că avem prea multe vulpi pe terenul nostru de vânătoare.

Ne decidem că, dată nu se va face scrob la noapte, a doua zi să facem o vânătoare «*expre*» la vulpi. Cum însă din desigururile de nepătruns cu bățiași nu e posibil să scoatem «*cumetrele*», hotărîm ca să facem vânătoarea cu copoi. Întâlnirea la ora 6 fix la bariera dinspre Olt.

Mai înainte de ora fixată eram cu toții prezenți la locul de întâlnire. Un vânt ușor, călduț adia cam dinspre m.z. Stelele sclipesc pe cer ca briliantele, toți suntem veseli că vom avea o zi splendidă cu moină; tocmai cum este mai bine ca să poată câinii să ție urma. Ziua ni se face la Olt. Trecem pe lângă «*pădurea mare*», mai avem ca 1½ km. până la desişul cel mare, unde sunt «*castelele subterane ale cumetrelor*», care desiş se desenează pe orizont ca un nor mare cenuşiu.

Urmele proaspete cu călcătură în călcătură a «*cumetrelor cu fracul roşu*» destul de numeroase, intrate și ieșite în zăvoi, ne indică că sunt multe și că pe acest timp frumos, toate sunt afară, ieșite din vizuini.

Deasemenea urmele de: 2+1+1, 2+1+1, dese de tot, ne indică că ne-a rămas și urechiați destui de numeroși pentru anul viitor.

Ne apropiem de desişul nostru în tăcere, vorbind numai în șoapte par'că cine știe ce complot am urzi. Cu ultimele recomandări de a evita orice sgomot, fiecare pleacă spre locu-i mai dinainte destinat.

La semnalul dat cu cornul de vânătoare, se dă drumul la copoi din patru puncte diferite, după care nici două-trei minute nu trec, și se și aude drefnitura unuia din copoi, «*gonind o vulpe*», care drefnitură se tot întetește și cu glasul celorlalți trei. În «*chif-chiaful*» copoilor cari mânau de zor prin desiş, se aude câte o bubuitură de armă, care ne face ca să ni se încordeze toți nervii: ochii, urechile atente la cel mai mic sgomot.

Ca o licărire zăresc pentru o clipă, prin desişul ca peria, trecând o «*cumătră*»; care probabil că mă simțise înainte de a o zări eu.

Astfel facem primul desiş până pe la ora 12½, când sunăm adunarea.

Rezultatul: 3 vulpoi și o vulpe. Dar «*barosane*», cu blana bine îmbrăcată. Au ieșit și 2 urechiați. Dar ce or fi căutat ei în desiş?

«*De sigur că au fost invitați la masă la cumetre*», zise unul șugubeț.

Ne alegem locul de popas pe poiana cea mare de lângă

«*Pădurea mare*». Unii cu câte o cracă uscată, alții cu uscături și cu câte o buturugă adunate și aduse de prinprejurul poienii alese pentru popas, făcurăm un foc strașnic «*haiducesc*», în care timp alții dintre noi, din câte o cracă tăiată cioplesc și fasonează frigările, pe cari în câteva clipe le vedem încărcate ca pe niște «*sorcove*» bogate cu bucăți de mușchi de purcel, cârnați și alte asemenea bunătați de iarnă: de;... ca în zilele de după sfintele sărbători ale Crăciunului.

În mijlocul vetrei de foc pâlpaie vâlvoarea, iar de jur împrejur deasupra grămezii de jăratec purpuriu tras în afară sunt așezate frigăruile încărcate. Grăsimea picură pe jăratec de pe «*sorcovele*» rumenite, de unde mirosul plăcut și delicios de friptură afumată înbinat într'un buchet de fum albăstrui înălțându-se în sus, ne gâdilă nările, ne excită stomacurile și până să fie gata, ne face să înghițim în sec...

În timp ce mirosul apetisant al frigăruiei parfumează pădurea, se încep mici istorisiri vânătoarești, presărate cu câte o glumă a vreunui «*sugubeț*», urmate de hohotele de râs general așa de plăcut, încât simți că par'că ne îngrașe această veselie în liniștea și aerul curat de iarnă al pădurei. Unul începe urarea de «*noroc*» cu o sticlură urmată de o înghițitură de «*drojdioară*» din producție proprie, dela care gustare nu se dau în lături nici cei cari sunt contra alcoolului; căci umbletul și aerul rece de iarnă face și organismul acestora ca să ceară o mică «*dușcă*».

Puțina zăpadă rămasă, după ce a fost rânită și dată la o parte cu picioarele, este topită și ea de dogoarea focului. Braica, Rica, Neamțu și Ceapar, făcuți «*melc*» pe iarba și frunzele uscate, reapărută de prin prejurul focului, resemnați așteaptă să le vie rândul ca să-i ospătăm și pe ei.

Dar «*Dudaș*» unde e? Întreabă unul și după o rotire de ochi, îl vedem și pe el la vreo 30 de metri scormonind dintr'un jurnal o bucată cartaboși pe care o furase dintr'o geantă ce fusese «*pusă rău*».

Masa pusă pe jurnale și pe șervete, frigăruiele înfipte la dogoarea jăratecului ca să stea calde, se începe cu atâta poftă și veselie din toate cele puse la mijloc de către fiecare, — trăgând și câte o «*dușcă*» din «*sângele Domnului*» —, încât la nuntă să fim și tot n'am fi atât de dispuși și veseli.

Nu uităm nici pe ceilalți tovarăși de vânătoare: «*Braica*», «*Rica*», «*Neamțu*» și turcoaica de «*Ceapa*» (această din urmă eră importată din Bulgaria) și nici pe hoțul de «*Dudaș*» — îi ospătăm bine, căci numai ei pot răsbate desigururile de nepătruns de unde ne scot la pușcă «*cumetrele vulpi și sirete*».

Discuțiile sunt animate, sunt vesele, vânătoarești, din care reiese în evidență primordială veșnicul cuvânt «*cap al tuturilor răutăților*» și a neșanselor: «*dacă*»... căci auzi pe unul zicând:

«Dacă ieșiă puțin mai la dreapta, luam și al doilea vulpoi».

«Dacă nu uităm că am cocoșele lăsate, nu-mi scăpă «cumătra», zise unul mai tânăr.

«Dacă eram mai bine mascat și nu stam pe linie, aveam cojoaca cumetrii la geantă», și altele multe tot asemenea, numai din cauza îndrăcitului și ghinionistului de cuvânt «dacă».

Deodată acest vălmășag de discuții și glume începe să dispară ca prin farmec și în locu-i se aude cuvintele bătrânului vânător «*Moș Stan al nostru*, pe care îl auzim povestind întâmplarea nenorocită ce i s'a întâmplat cam de mult de tot înainte de războiu, și noi devenind cu toții atenți și serioși, ascultăm cu nerăbdare cum ne povestește întâmplarea:

«Eră toamna târziu, zăpada încă nu căzuse, aveam doi copoi buni, cari tot prin zăvoaietele astea goneau de zor. Pe o tăetură dinspre Dunăre, ca o licărire, a trecut în curmeziș o vulpe, fără ca să pot trage în ea, după care la câțva timp au trecut și câinii chefnind, gonind-o mereu pe urmă, mai treceă și câte un «urechiat» negonit de câini dar nu trăgeam în ei ca să pot împușcă vulpea».

Au tot gonit vulpea până spre capul zăvoiiului dinspre podul Oltului, de unde începuse să se audă chefnitura înapoi, dar mai în spre malul Oltului prin desiș, unde m'am și dus ca să mă ațin înaintea vulpii pe o cărare cu desiș de răchită mărunță, pe unde eu credeam că are să treacă.

Nu trecu mult și văd pe cărare prin iarba uscată spinarea roșcată a vulpii., care mișcându-se puțin, prin răchita deasă și iarba uscată mi se părea că vine binișor de tot înspre mine. O prind în cătare și trag, în care timp o văd par'c'ar fi căzut în iarba înaltă și plec înspre ea ca să o caut și să o iau.

Dar când ajung acolo, — unde eră și o vâlcea —, deodată 'mi se înmoaie picioarele, amețeala mă apucă și îmi cade pușca din mână; căci în vâlcea în loc de vulpoi,

văd grămadă pe un grădinar bulgar, cu căciula-i mare *cafenie-roșcovană*, așa cum poartă ei, din care pe alocuri șiroaie de sânge se prelingeau la vale.

Incerc să-l scol, îl strig pe nume, dar bai Donciu nu m'aude, cu ochii împăienjinați căta să-și dea sufletul lângă 2—3 legături de răchită furate, ce-și tăiase pentru coșuri și care probabil că zărindu-mă de frică ca să nu-l denunț pădurarilor, sta ascuns în vâlcea, de unde eu nu-l vedeam de loc, decât *căciula-i roscovană ca spinarea de vulpoi*; unde mișcându-se puțin tocmai în momentul când eu l-am zărit mi se părea că eră chiar vulpoiul ce goneau Neamțu și cu Braica.

Văzându-l în această stare, am dat fuga cât am putut, la oraș drept la d-l Procuror, unde istorisindu-i cele întâmplare m'am predat».

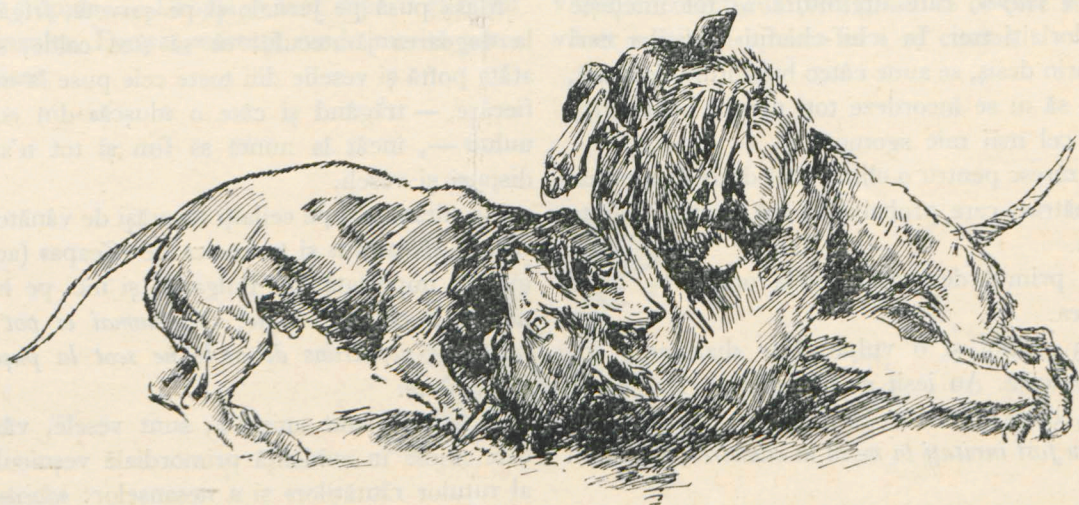
«Și cum ai scăpat Moș Stane»? îl întreabă unul dintre noi.

«Păi de, bă tică bă, o pățeam rău de tot, cu greu am scăpat, dar noroc că și d-l Procuror eră vânător și făcând cercetarea la fața locului, s'a constatat și convins că ori și cui tot așa i s'ar fi putut întâmplă, de?... ceasul rău mi la pus în cale».

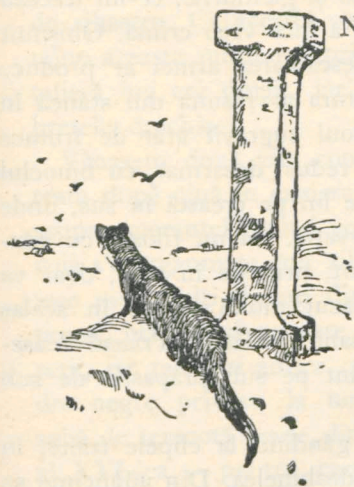
Istorisirea întâmplării triste ne cam risipește din veselie și buna dispoziție ce aveam, în care timp observăm că pe lângă noi de mult nu mai eră nici Neamțu, nici «Braica», «Dudaș» și nici «Rica», și tocmai de departe de tot se auziă glasul subțire a lui «Ceapar» gonind de înspre noi, poate tot un vulpoi...

Iute sar băieții la puști și la gente în care aruncă'n grabă tot ce mai rămăsese dela masă, și cu pușca în mână se pierd unul câte unul, afundându-se în desișul zovoiiului, fiecare la locu-i mai dinainte destinat, de unde se aude din ce în ce tot mai aproape și distingându-se tot mai mult ansamblul de diferite glasuri al celor patru neobosiți tovarăși de vânătoare cu «chif chiaful» lor, iar din urmă dela foc unde «*Moș Stan al nostru*» își uscasc obielele-i ude de apa zăpezii, ne strigă ca un sfat:

«Mă băieți! *Băgați de seamă! niciodată să nu trageți până nu sunteți siguri în ce trageți!*

ȚIGĂNEȘTI

de Profesor Dragoș Naurea
Inspector de vânătoare

NCEPUT de Noemvrie. Toamnă târzie cu vreme bună, cer senin, aer cald. Nimic mai frumos, decât a fi sus la munte, cât mai aproape de Creator, cu sufletul deschis, cu fața senină, încălzit de iubirea naturii. Și mai presus de toate să fii vânător, nu de dragul de a împușca numaidecât, ci de a avea ocaziunea să-ți deschizi inima pentru tot ce e nobil și frumos. Fugi de sgomotul

orașului cu aerul îmbâcsit, de fumul fabricilor, lasă la o parte grijile vieții, spală-te de murdăriile, ce te mânjesc la fiecare pas, adoră libertatea, acea libertate de aur, care numai nouă vietăților, cari ne numim oameni nu ne este dat să o avem în egală măsură cu celelalte creaturi — și sus, sus la munte! Cât mai departe de tot ce însemnează societate, cultură și progres! Să fii singur, tu numai, și cu tot ce se mai poate menține în creștetul pleșuv al masivilor stâncoși și lasă sub tine, departe în adâncuri frământările vieții pe cari le acopere vălul negurii dese și ești fericit, că te-ai ridicat deasupra atâtor svârcoliri vanitoase.

După o noapte, bine odihnit în cabina din Valea Mălăeștilor, la ora patru dimineața mă dau jos din pat. Profit de ocazie, de a avea ca om cât mai puține pretenții și pornesc la drum. Pătrarul ultim din lună lucește tocmai deasupra capului, stăpânind coloșii de stâncă cenușii. Suiș anevoios. Urc încet cu pasul gânditor, meditănd, cum face omul, când se găsește singur, într'o mare de liniște. Privesc drept în sus, mă uit în urmă și văd cât este de mic omul față de uriașii naturii. Oare ce-ar fi, dacă s'ar prăbuși un colos atât de puternic? Ai pieri fără urmă și el s'ar prăvăli devala cu un huruit infernal, zdrobind tot ce-i stă în cale, chiar și ura și răutatea dintre oameni. Dar bolovanul mic răstoarnă carul mare. Iau muntele 'n piept, simt cum mă 'nalț și încet, încet ies biruitor. De multe ori mai bine ieși la mal cu mintea, decât cu puterea. Ajung pe muche. Nicăeri nici o mișcare. Intre timp luna o ia mai spre apus, izgonită de soare, care încearcă să se ridice de sub orizont; totuși toată împrejurimea se scaldă încă în lumina lunii. Aci-i liniște de mormânt, numai jos, departe, hăue vântul și câmpul de ceață deasă se frământă la picioarele muntelui, având aspectul unei mări înfuriate, ale cărei imense valuri spumoase au încremenit la vederea rigidului și neclintitului atotstăpânitor stâncos.

Traversez obârșia văii și țin muchea înainte, ajungând sub vârful Țigăneștilor. Incet și pe 'ndelete, fără să stric liniștea, mă găsesc unde trebuie, în timp ce se arată zorii zilei. Luna pălește și 'n drumul descris de ea întâlnesc luceafărul dimineții, pentru ca apoi fața să ni se

învieze la privirea discului rotund al soarelui, prăvălit la marginea norilor înmărmuriți, deasupra cărora nu eram, decât singur-singurel. De m'ar vedea cineva, de sigur s'ar întrebă, ce caut aici? Caut vreo avere, vreo bogăție nestimată, caut vreun ideal, ce nu-l pot atinge pe pământ, sau mi-am pierdut mințile cocoșându-mă pe aceste vârfuli neumbrate? De sigur, cel ce-și va pune asemenea întrebări nu are simț vânătoresc, și-atunci zădarnic orice răspuns pentru el. Dar noi vânătorii avem necazurile și plăcerile noastre și de dragul unui țap negru fugim de lume, gustând natura liberă în toată splendoarea ei, învingând toate intemperiiile, fără a arăta, că suntem nemulțumiți.

Mă așez pe colțul din creștet și mă adâncesc în liniștea mută. Stau la pândă, nu de dragul de a face numaidecât vărsări de sânge, ci de a fi, măcar cu privirea, cât mai aproape de gazele pleșuvilor noștri. Jur împrejur se deschide orizontul larg, din dreapta și stânga se ridică câte-o vale, ce se 'mbină în vârful crestei, pe care mă găsesc. Privesc stâncile neclintite, văd bine, cu ochii liberi, fiecare văgăună, fiecare colț și numai câte-un punct negru mă face să-mi aduc binoclul la ochi.

Țigăneștii! adeseori am trecut padinile tale și-mi place să cred, că nici de rândul acesta n'am venit în zadar. Nu! Aici la goliște ies caprele negre în timpul goniței, aci cad jertfă Don Juanii orbiți de dragoste, cari nu mai au timp să recunoască pe dușmanul înarmat și trec prin orice pericol, purtați de dorul dragostei lor. În spate, jos, marea nesfârșită de nori se pune în mișcare, gonită de razele soarelui dătător de viață; în față, înfipt pe colțul pietros se profilează pe fondul cerului azuriu un țap negru alături de femela sa și de iedul, fructul dragostei lor din toamna trecută. Distanța mare n'o poate pătrunde vederea, decât cu ajutorul binoclului. Privesc îndelungat cele trei făpturi, disting bine țapul. Stăpânitor peste atâtea formațiuni puternice ale naturii, cari au rămas neclintite în cursul nesfârșitului șir al veacurilor, stă de veghe, proptit în picioarele din față, cu capul sus, încordat, atent, ca nu cumva să se găsească vreun dușman sau vreun rival, care să-i strice liniștea căsniciei. Încredințat, că totul e în perfectă ordine, coboară devala pe povârnișul stâncos din stânga, urmat de consoartă și a lor odraslă. Sprinten și ușor se lasă pe șuvoiu — al treilea de unde mă găsiam — sărind din piatră 'n piatră, făcând pauze, pentru ca micuțul țap să nu rămână prea în urmă.

Puteam să urmăresc bine mișcările lor și mai multă plăcere decât aceasta nu doriaș să am. Aș fi vrut să-i privesc îndelung, dar au ieșit din raza privirilor mele. Curiozitatea și pasiunea de vânător totuși mă împinge mai aproape de acel «trias». Cobor pe șuvoiul al doilea și ajuns la marginea prăpastiei, zăresc vânatul la o bună bătaie de pușcă. Oare până aci are să dureze această romanță, aci are să se sfârșească plăcerea de a fi în acest raiu al libertății, acum va lua sfârșit prietenia noastră? Astfel îmi ziceam, ridicând arma și fixând crucea

lunetei asupra țăpului, ce se plasase la marginea unei trecători. Încă un moment de apropiere sufletească între vânător și vânat, încă un moment de admirație pentru această făptură sortită să cadă sub lovitura plumbului ucigător și iată, că aceste meditații spontane se îndreaptă spre binele pradei ochite. În linia de ochire intră capra, femela, acoperind cu trupul său figura voinică a țăpului, o voce imperioasă a umanității și cavalerismului îmi spune că nu am voie să trag, cobor arma și urmăresc mersul în duo curtenitor, pierzându-se în încâlcitura de stânci. Din această mică idilă se desprind adevăruri din viață în ce privește raportul dintre bărbat și femeie; grație femeiei, care inconștientă a intervenit la timp, a scăpat țăpul dela moarte sigură.

Am rămas în așteptare în același loc din mijlocul goliștei. Timpul nu este încă prea înaintat, ca să nu mai am nimic de văzut. Doar e vremea goniței și aci, pe arena dragostei trebuie să se mai arate și alți pretendenți. Presupunerea s'a adevărat. Pe la locul unde am stat prima dată, treceă tocmai un rival, care mănă de porniri bestiale, nici n'a luat în seamă rucsacul și pelerina, ce mi-au rămas acolo. Țineă calea dealungul crestei. Mai bine decât așa nu-mi putea veni, deși puțin cam departe.

Observat n'am fost — așa cred — căci are mersul domol, căutând zarea cu ochi-i ageri. Il privesc prin lunetă. Constat, că e țăp mare, dar nu mă decid a trage, distanța mare mă reține. Il las încă în voia lui și mă gândesc. Este oare cu cale să încerc a-l răpune, când rămas singur este în căutarea unei consoarte? Oare nu are el destui dușmani printre celelalte vietăți, de cari știe cum are să se apere și acum să-i mai iasă în cale încă unul

mai periculos, înarmat cu arma cea mai modernă? Un simț atavic îmi zicea să trag, dar splendoarea ținte, spre care îmi eră îndreptată arma și gândurile, ce-mi treceau prin minte, mă rețineau de a face vreo crimă. Obișnuit cu liniștea de mormânt, descărcarea armei ar produce un sgomot infernal, detunătura ar răsună din stâncă în stâncă și-ar șterge tot tabloul zugrăvit atât de frumos în sufletul meu. Și iată-mă redus, dezarmat, cu binoclul la ochi urmăresc cățărăturile lui pe creastă în sus, unde își alege un punct de observație. Ca un filozof cu adevărat stoic stă aninat pe colț, privește în zare, doar va găsi ceea ce caută. L-am văzut multă vreme în același loc, apoi a dispărut pe versantul celălalt. Triasul deasemenea a intrat ca în pământ pe sub prăpastia de sub mine.

Am stat pironit locului, gândind la clipele trăite, în timp ce soarele se ridicase deabinelea. Din adâncime se urcă ceața deasă dusă de vânt, mă cuprinde pe nesimțite și acopere cu vâlul său impresiile avute în acea dimineață.

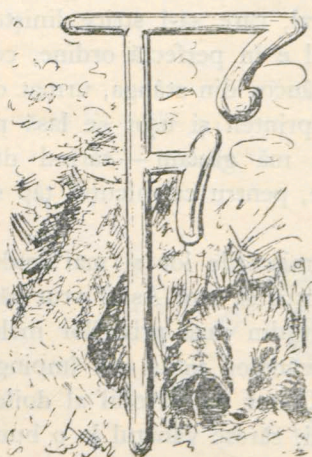
Astfel se termină istorioara unei vânători, fără pușcături, fără vărsări de sânge. Adorațiunea, mila și bunul simț față de vânatul negru al stâncoșilor noștri au putut prelungi cu puțin menținerea speciei; mâine — cine știe — nu-l vom mai găsi, apucând pe panta dispariției — soarte amară; nu ne va mai da ocaziunea să trăim clipe ca cele de mai sus. Nu, pentru că vânătoarea e prea frumoasă, sufletul omului e prea hain și sunt prea mulți dușmani. Urmașii noștri mai îndepărtați ne vor invidia, ne vor condamna și despre vânătorile de capre negre de odinioară vor auzi numai în basme.

V Â N Ă T O R U L

NUVELĂ DE GEORG V. D. GABELENTZ,

în românește de L. V. Proca, Sibiu

FRUNZELE galbene și roșii ale pădurii tomnatice se legănau în vânt. Ultimele urme ale verii târzii, treceau peste ierburile palide și ramurile uscate. În depărtare se alintă duios un brad bătrân, așezat majestos deasupra stâncilor prăpăstioase și culmilor înalte. Înaintea mea, se înalță turnul castelului Trutzberg; soarele cu ultimele raze mângâie geamul ferestrei mele, iar vântul făcea să fâlfâie steagul din vârful turnului. Acolo locuia prietenul meu de vânătoare Baronul Kiensberg.

Kiensbergii au fost un neam sălbatec, o familie de luptători și vânători. Cronicile și legendele amintesc despre ei și nu-i indică altcum, decât ca adversari cruzi ai orașelor din jur, sau ai cavalerilor vecini, nu povestesc despre altceva, decât de cruciadele Kiensbergilor și vânătorile lor împreunate cu lupte crâncene, împotriva braconierilor din văile munților. Nici o mirare, că castelul Trutzberg este ticsit cu paloșe și topoare, cu pumnale și cămăși de zale, cu pistoale, puști și carabine din toate timpurile, cu blănuri, panoplii și alte obiecte de vânătoare.

Baronul Eberhard de Kiensberg, nu s'a căsătorit, căci el nu poate iubi altceva decât vânătoarea. Femeile le ură și le întrebuițe numai ca servitoare, considerându-le ca lașe, geloase și nesimțitoare. El părăseă castelul Trutzberg, numai când plecă la moșia sa din Ungaria la (Cerbii mugitori), în Africa să vâneze lei, sau satisfăcând invi-

tația de vânătoare a vreunui prieten. Societățile, balurile le cercetă tot atât de rar, ca și un teatru, sau un concert. După vederile prietenilor săi, ducea o adevărată viață de sihastru. Că aceștia vor fi avut dreptate sau nu, pe mine aceasta puțin mă privește, deoarece casa lui ospitalieră îmi era dragă, iar el mă primiă întotdeauna cu brațele deschise.

Vănasem două zile consecutiv; în această seară stăteam după cină în camera de lucru, fumam și discutam asupra speranțelor unei goane la capre negre. Kiensberg voia s'o organizeze trei zile mai târziu și de aceea invitase mai mulți domni din apropiere. Camera era spațioasă, blănuri și covoare în stil tirolez împodobeau pereții, iar tablouri antice cu cadre negre priveau la noi. O sobă de teracotă verde, din secolul XVI-lea, — pentru care un muzeu oferise prietenului meu o sumă importantă — radiă atâta căldură, încât ne era imposibil s'o mai suportăm. Kiensberg deschise fereastra și lăsă să pătrundă în cameră, pe podul de argint al razelor lunii, răcoarea serii de toamnă. Amândoi ne apropiară de fereastră; priveam poiana care aici se întindea spre Innsbruck, iar dincolo spre Kufstein. Într-o liniște mormântală adormiseră munții, pădurea, câmpia și satele; numai din depărtare se auzia întrerupând această divină tăcere, mersul monoton și repede al unui tren, iar o adiere de vânt scutura din când în când frunzele din pomi.

— Ce liniște majestoasă copleşte ținutul! observai eu.

Kiensberg dădu afirmativ din cap.

— Da, fiul meu — zise el — aceasta nu o aveți voi la oraș.

Tocmai voiam să ne retragem în cameră, când deodată, în nemijlocită apropiere, bubui la urechile noastre împușcătura unei arme, ca și când cineva ar fi tras la o sută de metri de castel.

Kiensberg se retrase repede în cameră, trăgându-mă și pe mine după dânsul.

— Iar este aici! murmură el.

— Și de data aceasta foarte aproape!

— Cine? întrebai eu.

— Dracul știe cine este acest individ? Un braconier! De vreo două săptămâni se aud aproape regulat împușcături în pădure, când ici, când colo. Eu și vânătorii mei, suntem seara și dimineața, câteodată chiar și noaptea afară, totuși nu putem prinde această bestie!

Această împușcătură în apropierea castelului, prietenul meu o considera ca pe o injurie nemaipomenită. El se

repezi la armele sale, sună servitorul, trimise după forestier care locuia în castel, flueră câinelui de vânătoare, un copoi sălbatic și fugi afară. Eu mă repezii cu carabina în mână după dânsul. Căutarăm toate locurile. Luna trimetea razele ei lucioase. Arborii, pe jumătate desbrăcați de haina lor verde, aruncau umbre negre; aproape înfricoșătoare apăreau blocurile de stâncă prăvălite între trunchiuri căzute, mărturiile forțelor naturii, cari lucrează la nimicirea culmilor. Căinii, — căci și forestierul dăduse drumul la ai săi, — căutară în cercuri mari și lătrau când înaintea, când în urma noastră, în direcția unei licăriri de lumină. Kiensberg, eu, doi pădurari, servitorul și grăjdarul, noi toți cutreerăm răscolind împrejurimile castelului; ne-am suit în deal, ascultam, strigam, încercând să pătrundem cu privirea colțurile întunecoase ale pădurii.

2 lupi împușcați în bălțile Dunării din Jud. Teleorman

Cât de puțin putură căinii să găsească vreo urmă, tot atât de puțin văzurăm, sau auzirăm și noi ceva din vânătorul necunoscut. Ne scăpase, — parcă munții l-ar fi înghițit într-o văgăună, sau vreun lemn putred l-ar fi ascuns în scorbura sa. Dar nici urmă de vânat nu se găsiă. Kiensberg blestemă și se jură, că în cazul când s'ar întâlni cu această făptură de braconier i-ar trimite, fără cruțare, un glonte.

Luna apusese după dealuri. Se făcuse întunec besnă; ar fi fost deci o anomalie să continuăm cu investigațiile. Căinii fură chemați și ne îndreptară spre castel, când forestierul baronului ne atrase atențiunea asupra unei raze de lumină,

care se strecură printre arbori, zicând:

— Priviți, morarul nu s'a culcat încă. Nu poate fi nimeni altul, decât el!

Acolo în vale, era o moară mică și aproape dărăpănată, iar morarul ei nu avea tocmai faima unui om de treabă. Se povesteă, că pe un predecesor al forestierului care-l surprinsese cu câțiva ani înainte braconând, l-ar fi împușcat, iar cadavrul l-a ascuns într-o prăpastie. Nu s'a putut dovedi nimic contra morarului, dar era acuzat de toți cari îl cunoșteau, deși se părea că în ultimul timp nu mai braconă. Sau să fi început din nou cu plimbările sale nocturne?...

Kiensberg se hotărî să surprindă morarul încă în această seară și astfel ne îndreptară spre moară. În timp ce unul din vânători cu servitorul și grăjdarul urmau să rămână afară pentru supravegherea ieșirilor morii, Kiensberg bătî la ușe. Vuetul văii, care curgea în spatele morii, copleși ciocănitul nostru, căci nimeni nu răspunse dinăuntru. Atunci prietenul meu încercă să forțeze ușa.

Ea rezistă însă oboselilor sale; probabil era tras zăvorul. Necăjit, forestierul se repezi cu patul puștii în ușe și strigă să ni se deschidă. Trecură câteva clipe, până când morarul ieși afară; era un bădăran uriaș. El luminează cu felinarul palid, fețele noastre, întrebându-ne înțepat cu privirea dușmănoasă despre atitudinea noastră, fără însă a trăda un semn de frică, sau iritare.

— Dumneata ai tras! strigă Kiensberg și pătrunse pe lângă morar în încăpere. Acesta îl urmă:

— De ce să fi tras eu? mormăi el. În întuneric nu trage doar nimeni!

Kiensberg nu reacționează la acest răspuns, ci își văzu de lucru, căutând prin toate colțurile.

— Și totuși d-ta ai tras! strigă el.

Bătrânul dădu din umeri, se rezimă cu spatele de vatră, privindu-ne cu indiferență.

— Unde ascunzi carabina? întrebă Kiensberg.

— Nu mai am nici una, de trei ani! șovăi morarul.

Forestierul cercetă între timp totul. Acum se apropie de urloi, dădu morarul la o parte, urcându-se pe un scaun întinse mâna în gaura neagră și scoase o armă. Pușca era murdară de fum și funingine. Triumful era de partea noastră. Kiensberg prinse necăjit pe bătrânul fătaș de mână și strigă:

— Negi, ticălosule! Tu ești acela care de două săptămâni braconezi aici!

Cel cu musca pe căciulă ne aruncă priviri pline de ură. El nu încetă însă cu negările și se jură, că de ani nu a mai tras nici un foc.

— Bine, urlă Kiensberg. Eu vreau să-ți spun ceva și o să procedez în consecință; dacă voiu mai prinde pe cineva braconând în pădurea mea, fie oricine, îl dau peste cap ca pe un câine. Aceasta s'o comunici și tovarășilor d-tale. Ai înțeles!?

Cu aceste cuvinte, lăsă morarul de braț îmbrâncindu-l. Porunci forestierului să ia arma găsită și astfel părăsirăm moara, îndreptându-ne spre castel.

— Fumează încă o țigară în camera mea! mă rugă baronul, deși este cam târziu, dar sunt necăjit și înfuriat pe această lichea și nu pot dormi încă.

Eu eram de acord și astfel ne așezarăm din nou la vorbă.

— Acest om nu se va lăsa de braconaj, până nu-l voiu debarasa de această patimă! murmură printre dinți Kiensberg și-mi povesti o mulțime de fapte scandaloase din trecutul morarului, care dealtfel petrecuse câțiva ani și la ocnă.

— Se poate, ca omul să braconeze din nou, aprobai eu. Cine s'a îndeletnicit cu acest fel de a vâna, nu-l mai poate lăsa. Și totuși nu-mi vine să cred, că el ar fi tras adineauri!

Uimit mă privi Kiensberg:

— Crezi?

— Doar n'o fi așa de nebun, ca să împuște chiar sub fereastra castelului tău, care la ora aceasta este complet luminat. Și mai gândește apoi, câinii ar fi trebuit să-i găsească urma. În cel mult cinci minute după foc, noi eram cu câinii afară. Aceluia care a tras, îi era imposibil să parcurgă drumul lung până la moară fără să fie des-

copărit de dulăi, chiar în cazul când ar fi fugit imediat după împușcătură...

— Tu crezi într'adevăr, că focul nu era tras de el?

— Eu consider aceasta, cel puțin, ca imposibil, întârii eu.

— Dar pentru Dumnezeu, cine să fi tras?!

— De unde să știu, replicai. La urma urmei a fost vreo stafie!

Aceste ultime cuvinte aruncate de mine la întâmplare, avură o influență fascinantă asupra prietenului meu. Coloarea feții lui pâli, ochii se dilatară:

— Ce spui! strigă el, crezi tu?..

— Aș, dar de unde, eu nu cred nimic, dar că împușcătura provine dela morar, nu pot crede. Eu judec...

— Ce? Cum?!

— Eu cred, că este probabil un om de al tău, un locatar al castelului!

— Tu bănuiești într'adevăr, că a fost cineva de aici. Atunci vino să-ți arăt singurul care poate fi acel care a tras!

Kiensberg luă lampa de pe masă și mă conduse în sufragerie, unde îmi luminează un tablou, care atârna pe perete în rândul celorlalte. Infățișă un om în costum verde de vânătoare, căptușit cu blană și prevăzut cu nasturi auriți. Dreapta lui se rezimă pe țeava unei puști iar pe cap purtă un tricorn cu o pană lungă. După îmbrăcăminte, trebuia să fie pictat cu siguranță acum 150 ani.

Așadar, crezi că acest tablou vechi?... în adevăr?..

— Asta a tras, răspunse baronul — și privea plin de ură la vânătorul verde. Omul din tablou avea trăsături arogante și ironice.

— Eu nu înțeleg bine, chiar deloc, zisei eu în timp ce ne înapoiam spre cameră.

— Aceasta este ușor de crezut, răspunse Kiensberg. O să-ți povestesc totul. Așeză lampa pe masă și începui să-mi povestesc:

Tabloul acela vechi infățișă un strămoș al lui Kiensberg, în costumul de maestru al vânătorilor regali ai habsburgilor, de acolo haina verde, tricornul și nasturii de aur cu pajura habsburgilor. Acest Kiensberg, a fost un vânător sălbatic ca toți ceilalți, și vânătoria devenise la el o asemenea pasiune, încât vara și iarna, zi și noapte, nu se ocupa cu altceva, decât cu vânătoria. Din această cauză trăia în veșnică dușmănie cu țărani și proprietarii vecini, iar pe unul îl împușcase în decursul unei certe pentru un cerb capital. Această crimă aduse cu sine îndepărtarea sa dela Curte și astfel părăsit de prieteni el trebuia să plece din Ungaria pentru a se face pierdut în străinătate. Nu după multă vreme, tăcerea și uitarea aruncară vâlul peste această afacere; iar el își începui din nou vânătoria, aici acasă. Muri în anii cei mai buni ai vieții; urmărind un lup, ajunsese la o baltă înghețată. Ghița nefiind însă destul de rezistentă, se rupse, iar el se înecă. Curând după moartea sa se lăți vestea, că marele vânător nu-și găsește liniștea nici în mormânt, ci cutreeră noaptea cu pușca teritoriul său, pentru a speria țărani și vânătorii.

— Oamenii cred în adevăr această nerozie? întrebai eu, când prietenul meu încetă povestirea.

Kiensberg mă privi cu muștrare:

— Ei, trebuie s'o creadă!

— Cum așa?

Baronul se aplecă spre mine și șopti:

— Il auzeam noaptea acolo pe moșie, împușcând. Noaptea îl întâlneam în pădure. Eu însu-mi l-am văzut într'o seară stând la marginea acelei bălți. Vânătorii și gonacii mei s'au speriat și de atunci terenul meu din Ungaria nu mai are nici o valoare. Din această cauză m'am retras aici la Trutzberg. Printr'o întâmplare nenorocită, portretul lui fu împachetat cu bagajele mele, deși vroiam să evit acest lucru. Găsindu-l la despachetare, l-am agățat în rândul celorlalte.

Ce vedenii curioase cutreeră mintea prietenului meu! Este evident, că în singurătate se nasc involuntar astfel de gânduri mistice. Mai șezurăm vreme îndelungată împreună și baronul nu-și mai putea stăpâni ura contra bietului strămoș în haina verde de vânatoare.

În dimineața următoare ne urcarăm cu doi vânători spre casa de adăpost, iar Kiensberg se informă asupra preparativelor pentru goana de capre negre plănuită. Jos în vale, prin luminișul provocat de o lavină, se zărea pâraul morii:

— La strămoșul tău mort, Kiensberg, care vânează acum nu pot să mă gândesc, zisei eu. La urma urmelor, n'a fost altcineva, decât vreun pișicher.

Baronul nu răspunse nimic. Deodată, ca străpuns de o săgeată, strigă:

— Nu! Știu eu acum. Vânătorul verde a fost, și nimeni altul!

El eră ferm convins, că strămoșul său nu-i permitea satisfacerea plăcerilor pasiunii vânătorei, pentru că cel mort nu îngăduie nimănui să vâneze în teritoriul său, decât el. Ziua aceia trecu fără incident.

Seara sosiră invitații și toți ne găseam la masă. Vânătorul din tablou ne privea cu acelaș surâs cinic, nimeni însă nu-i dădu importanță. Mâncam, beam și ne veseleam, iar discuția se învătea în jurul caprelor negre, țapilor și cocoșilor de munte.

Dimineața următoare anunță o splendidă zi de vânatoare, cu vedere depărtată, cer senin și puțin îngheț. Zăpada proaspătă acoperiă vârfurile munților, iar stâncile ne trimeteau ecoul bubuiturilor noastre. În timpul mesei de dimineață, în jurul focului pe care vânătorii îl improvizară din fân și cetină de jepi, îmi reveniră din nou în minte observațiile curioase ale prietenului meu. Oare ar cuteza sufletul vânătorului mort să strice frumoasa și buna dispoziție a vânătorilor de aici? Înaintea noastră zăcea frumosul rezultat de capre negre.

— Dacă strămoșul tău ar vedea caprele acestea? spusei lui Kiensberg.

Prietenii de vânatoare se interesară de înțelesul cuvintelor noastre și baronul le istorisi despre împușcătura de acum câteva zile, despre morarul braconier și dușmănia care există între el și morar pe chestia vânatului. Toți izbucniră într'un hohot de râs și urară amfitrionului prinderea vânătorului fără odihnă. De altfel eră foarte curios, că numai la sfârșit zise unul dintre noi:

— Nu trăim oare în secolul al douăzecilea? Noi dis-

cutăm ca și când jos ar suna tobele și fanfarele lui Wallenstein iar fumul focului nostru par'că s'ar ridica din rugul unei vrăjitoare...

Câteva ore mai târziu stăteam la masă în sala de mâncare. Șampania spumega în pahare; iar pe Conte Riedenstein îl lăsarăm să trăiască cu iluzia de a fi regele vânătorei, în timp ce fiecare se străduia să istorisească întâmplări de vânatoare trăite. Unul din servitorii lui Kiensberg, îmi oferì un «cabinet negru» în pahar verde. El ne măsură cu privirea și deodată observai că privirea servitorului se oprì în direcția mea spre fereastra, care eră în spatele meu și care da în balcon. Ochii se făcură mari, mâinile începură să tremure, paharele de pe tavă să se clatine, unul căzu jos prefăcându-se în cioburi, iar conținutul său se vărsă pe masă. Oaspeții deveniră atenți și deoarece servitorul nu încetă de a privi spre fereastră, toți urmarăm privirii sale. Un străin apără după geam. El purtă un costum antic și un tricorn cu pană albă.

— Vânătorul verde?..

Unul din oaspeți făcu o mișcare ca și când ar fi vroit să deschidă fereastra ușii. Deodată Kiensberg se repezi, prinse un sfeșnic de argint de pe masă și-l repezi prin geam direct în fața vânătorului străin. Speriați toți săriră în picioare. Prin deschizătura provocată de spargerea geamului, pătrunse vântul în cameră forțând flăcările lumânărilor la un dans mistic. Nimeni nu scoase un cuvânt; toți stăteau, uitând băutura și mâncarea, iar privirile noastre atârnavă asupra cioburilor geamului. Kiensberg ieși pe balcon și încercă să pătrundă întunerecul. Balconul eră gol, numai frunzele rupte sburau pe deasupra; iar de jos din poiană priveau mulțumite licăririle caselor satului și felinarele de cale ferată. Inspiram cu toții aerul răcoros de munte care împrăștiă fețele noastre încălzite de vin. Toți întrebau ce se întâmplase. Regele vânătorei, Conte Riedenstein începù să râdă și zise:

— Domnii mei! Problema este foarte ușoară. Acest fapt se întâmplă totdeauna când așezi un tablou în fața unui geam. Priviți, în spatele nostru este tabloul, care se reflectează, făcând ca vânătorul verde să apară pe geamul cu fondul negru. Acum geamul nu mai este, deci a dispărut și vedenia misterioasă.

Această explicație lumină mintea tuturor. Insuși prietenul meu o credeă admisibilă. În cea mai bună dispoziție ne așezarăm din nou la masă. Servitorii adunară cioburile și puseră un paravan înaintea ferestrei sparte. Preotul din Trutzberg, care deasemenea figură printre invitați, speriat își făcu semnul crucii, își fixă șervetul pe piept și remarcă mulțumit: «Doar eu m'am plimbat la orice oră din zi și din noapte prin biserică și în curtea bisericii și nu am avut ocazia să văd stafii și nici nu voi vedea niciodată. Nu trebuie să ne intimidăm cu povestiri vechi și basme».

Kiensberg ascultă cu deosebită atenție ultimele cuvinte și zise: «Nu cumva să vă închipuiți, Prea Sfințite, că mie mi-a fost frică. Din contră, acest vânător, — și întinse pumnul amenințător spre tablou —, are toată dreptatea să-i fie frică de mine. Cine-mi strică vânătoreea, om sau stafie, fie chiar cu Satana în legătură, acela are de furcă cu mine!»,

(Sfârșitul urmează).

VULPEA LUI FLORIN

de Medic Lt. Dr. A. Păunescu

OAPTEA de Bobotează! Ger uscat și o zăpadă de vreo două palme, căzută de câteva zile!

Cu un tren de seară, sosiserăm din Capitală vreo trei prieteni, invitați pentru două zile la vânătoare în jud. Romanați, comuna F. . . , la un coleg binevoitor, care-și luase angajamentul solemn, că vom găsi totul pregătit pentru aceste două zile și în acelaș timp ne asigurase că vom face multă treabă, fiindcă pe la el e vânat mult și variat.

Il crezuserăm, căci nu eră vânător (!?). La mai puțin de un km. de sat, o pădure deasă, mă tentase încă de când trecusem cu sania pe lângă ea, venind dela gară.

Noaptea cu lună plină, plus albul nesfârșit al câmpului de jur împrejur, dădea un farmec de nedescris acestui colțișor din natură și avui momente, când invidiai pe colegul care locuia în acest sat și poate nu știă să prețuiască deajuns aceste locuri.

Mă dădusem jos din sanie și cercetasem zăpada lângă pădure. Zeci de urme de vulpi stropiau zăpada în toate părțile și în sat aflai pe urmă, că nu e noapte să nu vină vulpi la cotețe.

Toate acestea mă determinară să propun prietenilor cu cari venisem, să sacrificăm 2—3 ore după miezul nopții, în marginea pădurii de lângă sat, la pază, cu speranța că poate vom înșelă vreo «codană».

Părerea mea o împărtășiră și ei; iar un frate al colegului nostru se oferă să ne însoțească. Acest frate al colegului-gazdă ne eră foarte simpatic fiindcă eră cam «sărac cu duhul» și 'n naivitatea lui, simțiră cea mai mare satisfacție, când putea să ne servească. Pe deasupra «amicul Florin», căci așa se numiră, eră și-un pătimaș iubitor al sportului Dianeii.

După ce ne îmbrăcarăm ca pentru o astfel de ședință, pornirăm spre pădure.

Multă vreme nu voiu putea uită farmecul acestei nopți de iarnă, cu lună plină! Eră atâta lumină, încât puteai numără la distanță urmele făcute pe imaculatul covor de cristale! Și 'n liniștea plină de taine a nopții, se desprindea din când în când, ca un ecou îndepărtat, răsărit în mijlocul pădurii, urlatul unui lup, care, infometat poate, își plângea păsul, astrului rece care luminea pământul, chemând în acelaș timp tovarășii mai depărtați să pornească la pradă.

Ne așezarăm repede, fiecare la câte un post ales în grabă, și liniștea se așternu din nou peste pădure. Clipele se scurgeau încet și amețitor de emoționante, cel puțin pentru mine. O mișcare de creangă, un foșn t de zăpadă căzută, cel mai mic șgomot ajuns la ureche, te face, în astfel de situații, să uiți tot, tot, nemai gândindu-te decât la clipa următoare, care, singură, va decide asupra stării tale de nervi.

Toate simțurile, ca sub influența celui mai energic stimulent, se 'ncordează spre aceeaș țintă nevăzută. Auzul

se ascute, ochiul scrutează adâncimea zării, sau desigurile de pădure, iar mâna se face «una» cu fierul rece al armei.

Intr'unul din aceste momente, în marginea câmpului, spre sat, mi se părù că pe albul nepătat al zăpezii, înaintează spre pădure o negreață! Inima începù să-mi bată cu putere și mă lipii mai bine de stejarul de care mă rezemasem. Ce-o fi?!.. și căutai să cercetez cu vederea formele animalului care acum se apropiase deabinele. Nu cred să fi avut mai mult de 100 m. distanță de mine, când îmi apărù în profil, se oprì o clipă și își continuă drumul spre mine. Eră o vulpe, după forma corpului și după felul cum mergea.

Epolai ușor și așteptai să se mai apropie. Dar, deodată se oprì tocmai în punctul unde eu mă despărțisem de amicul Florin, care se află în dreapta mea și ca și când ar fi voit să moară de mâna lui, îmi întoarse ironic spațele, luând-o spre el.

Așteptai cu regretul în suflet, că norocul e 'ntotdeauna al celui. . . «sărac cu duhul!»

Momentele s'au scurs repede și să fi trecut 3—4 minute când un foc de pușcă sparse liniștea pădurii, după care auzii un chelălăit scurt și... tăcere!?. . . In sfârșit, tot el fusese norocos! Fluera la ceilalți camarazi și cu toții ne îndreptarăm spre «amicul Florin».

Dela oarecare distanță începurăm cu glumele:

— Ei, frate Florine, ai trimes-o la Primărie?

— Ba nu, d-le, am împușcat un vulpan ¹⁾ cât toate zilele!

— Bravo, om norocos, ce să-i faci! Și unde e?

— Uite-l colea, lângă trupină ²⁾, dar dați-mi d-voastră un chibrit să mă uit, să nu fie încă viu, că mușcă al dracului, când apucă.

Ii dădurăm o cutie cu chibrituri și îl văzurăm alergând bucuros să-și ia victima.

Dar, la lumina chibritului aprins, care nu ne fu mirarea, când văzurăm pe bietul Florin, că trânti căciula de pământ și apoi, scoțând o înjurătură, se adresă nouă, aproape plângând:

— N'a fost vulpan, d-le! Mi-am împușcat pe Florea! Al dracului, m'a mirosit c'am plecat și mi-a luat urma la pădure! Și ce cătea eră, d-le!! Nu'ndrăzniă picior de om să ne calce curtea. . . » Și apoi, aparte: «Ce-o zice totă, când o află?!»

Noi deabiă ne-am putut stăpâni râsul câtva timp, apoi am izbucnit cu toții.

Cât ne-o fi înjurat, în gând, amicul nostru Florin, nu știu, dar la vânătorile ce-am făcut în cele două zile care au urmat, nu ne-a mai însoțit, fie de rușine, fie de teamă să nu mai împuște vre un vulpan de casă.

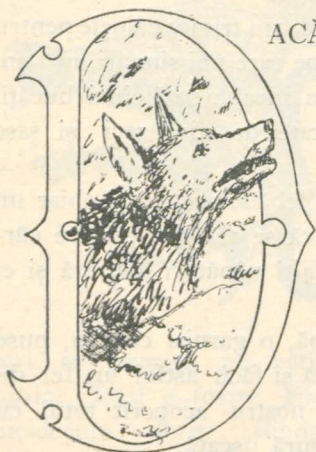
¹⁾ În Romanați, la vulpoi, se zice vulpan.

²⁾ Trupină ceea ce a rămas în pământ, după tăierea copacului și o porțiune deasupra pământului. (Nota autor).

RAIUL VÂNĂTORULUI

DUPĂ FERDINAND OSSENDOWSKI

de Căpitan Virgil Ionescu, din marina de războiu

ACĂ CĂLĂTORUL vrea să vadă o regiune unde Nordul se amestecă cu Sudul, unde ținuturile arctice întâlnesc Egiptul și India, unde Siberia atinge Japonia, nu are decât să vină pe malurile lacului Hanka, la frontiera Mançuriei.

Dacă pe lângă studiul naturii se mai ocupă și cu vânătoarea, plăcerea sa va fi dublă, căci împrejurimile lacului și ale malurilor, Sun-

gașa, pe o întindere de șaptezeci și cinci kilometri, sunt întinse terenuri mlăștinoase, acoperite cu stuf, papură și alte plante aquatice, un adevărat raiu pentru vânător.

Când am venit pentru prima oară, la începutul primăverii, ghița acoperia încă suprafața cursurilor de apă și a bălților. Se subțiasă, arătând găuri, dar era destul de groasă pentru a ține un om și chiar o trăsură cu doi cai.

Venisem cu un grup pentru vânătoarea păsărilor aquatice.

La una din stațiile liniei Nikosk-Habarovsk, am închiriat o trăsură și plecarăm în direcțiunea lacului, către Vest.

Balta începe la aproximativ șasezeci de kilometri dela malul lacului și formează o plasă de șivoaie închizând nenumărate băltoace ascunse într'o pădure de stuf.

Plecarăm în zori; aerul era rece și înțepător. Către amiază soarele era așa de cald, încât roțile trăsorii noastre se afundau adânc în terenul negru și nămolos și caii neputând decât cu greutate să-și deslășească picioarele din noroiul lipicios.

Trebuiam să încetinim mersul și la urmă vizitiul hotărî că este imposibil să atingem punctul fixat. După ce ne consultăram, ne înțelesăram să rămănem în acest loc unde se găseau nenumărate băltoace și condițiuni favorabile pentru a putea vâna la pândă.

Am remarcat chiar în timpul voiajului nenumărate cârduri de găște, lebede și rațe, cari sburau deasupra locului, așezându-se pe lacuri și în stuf, sau întorcându-se și plecând în urma primăverii, în sborul ei către Nord.

Poposim în apropierea unui mare ghiol, pe care de altfel nu-l puteam vedea din cauza papurei și stufului care-l înconjură.

O căpiță de fân, neridicată în timpul iernei, rămăsese încă în picioare aproape de mal. Lângă ea deshămarăm și ne stabilirăm, fânul procurându-ne adăposturi și parturi moi, totul fiind îndată gata pentru reședința noastră.

Fără a aștepta ceaiul pe care începuse să-l pregătească cazacul nostru, luai pușca, chemai câinele și plecai în direcțiunea lacului.

La oarecare distanță, setterul meu ridică capul, ascuți urechile, înțepenî coada și înaintă cu precauțiune prin iarba.

Nu vedeam încă nimic, dar auziam distinct, țipetele

pasărilor ce se bălăceau în apă, deosebind chiar diferite varietăți: câteodată tonurile de bas ale găștelor sau notele prelungite ale lebedei de Nord.

La o mare înălțime, pe cer, mari cârduri de păsări, făcând să vibreze aerul de strigătele lor, se învârtiau în spirale înainte de a se așeza pe vreunul din ochiuri.

După câțiva pași, câinele se oprî în fața unei tufe de iarba, nemișcat ca o statuă într'o atitudine pitorească. Am rămas puțin surprins, căci fiind pe un teren complet uscat nu mă așteptam să ridic vreo becațină. Făcui câinele să înainteze și ceva negru, vizibil prea puțin pentru un moment, dispărû îndată în iarba înaltă. Aceasta nu era o pasăre și mă întrebam ce fel de animal poate trăi bine în astfel de locuri. Lansai câinele pe urmă, și după aproape cincizeci de pași era din nou în arret.

Un iepure de culoare foarte închisă se ridică din iarba și-l doborâi cu un foc de armă. Când îl ridicai pentru a-l examina am rămas surprins de micimea labelor și de mărimea capului, cu mult mai mare decât al unui iepure ordinar ca și de culoarea blănei lui care era aproape neagră.

Era un iepure negru, de specia pe care a descoperit-o și descriș-o pentru prima oară exploratorul bine cunoscut, Prezwalski, care l-a găsit pe marginile Sungașei la Nordul lacului.

Această întâlnire cu iepurele nu a fost decât o întâmplare și singur părul lui negru poate justifică lovitura de pușcă care a pus pe fugă nouri de păsări aquatice de pe ochiurile învecinate. Cu cârâeli repetate, sute de rațe sburară pentru a se așeza mai departe; găște mari se ridicară vertical în aer; becațe și pescăruși străbătură aerul în toate direcțiunile țipând cât puteau, bătlani și lebede prudente se ridicară la o mică înălțime deasupra mării de stuf și dispărură după colinele dela Vest. Eram convins că totul s'a sfârșit și că am băgat spaima în tot acest regat de păsări; dar abia avui timpul să leg iepurile la centură când câinele meu care înaintă mereu se oprî deodată aproape de o mlaștină într'o poziție atât de încordată încât credeam că este drept peste vânat.

Alergai la el și-i strigai «Aport». Câinele sărî și trei rațe gris se ridicară strigând. Două focuri de armă și una singură din trei putû să fugă, în timp ce câinele mi-aducea pe celelalte două pentru plasă. Mă întorsei la sediul nostru, scuzându-mă fiindcă am speriat vânatul. Tovarășii mei pufniră de râs și unul dintre ei îmi zise:

— Dacă trăgeați o lovitură pe minut, rămâneă încă vânat din abundență. Este ziuă încă, dar după apusul soarelui, o să vedeți. Câte cartușe ați adus?

— Cinci sute, răspunsei eu aproape rușinat de a avea atâtea.

— Cum? strigară vânătorii. Cinci sute pentru trei zile. Noi avem fiecare câte două mii afară de proviziile de pulbere, alice și tuburi goale.

Am făcut totuși bine că am luat toate măsurile, căci din fericire mai luasem cu mine o sută de cartușe de alamă, două cutii de pulbere și cinci livre de alice No. 3.

Așteptam seara cu nerăbdare. Controlai cartușiera care putea primi șasezeci și patru cartușe și mai pusei vreo douăzeci prin vesta mea de vânătoare care văzuse deja atâtea întâmplări pasionate în păduri și în munți, pe lacurile și mărele Rusiei europene și asiatice.

Curățai pușca, și după ce unsei cismele cu grăsime și legaiu câinele pentru a nu mă împiedeca la tirul la sbor seara, mă așezai pe fân și priveam cu regret la rațele, găștele și lebădele cari sbureau în toate direcțiunile.

Aveam siguranța că toate păsările vor părăsi ghiolurile înaintea apusului, ne lăsându-ne decât micile păsărele cântătoare dintre cari sute jucau prin păpuriș, ciugulind și certându-se.

În fine, momentul așteptat sosi. Eram bine mascat în pândă printre stuful de pe malul lacului.

Soarele, ca și cum și-ar fi bătut joc de nerăbdarea mea, se culcă cu încetineală, îmbrățișând orizontul. Primele unde ale apusului străvezii încă pline de lumină, învăluie iau pământul.

Prin papură și stuf, umbre albastrii și violete abia vizibile, printre care, păsările căutându-și un adăpost pentru noapte, țiuiau cu o voce adormită.

Pâlcuri de nori se profilau spre Vestul în foc, roșii și aurii pe un cer verde pal.

Un aer transparent asemenea unei umbre învăluia vârful stufului încărcat cu o perie de puf maron, schimbând toate contururile, făcându-le de nedistins, stingând suprafața aurită a ghiolurilor și roșul șuvoaielor de apă. O tăcere misterioasă, cădea de pretutindeni, părând a înăbuși toate vocile și sgomotele în iarba închisă și atentă.

Păsările cântătoare, ciripind ultimele rugăminți amoroase, trimițând salutul lor de adio soarelui care dispărea, se instalează pentru noapte; brisa care mișcă plantele și ierburile uscate de ger, căzu, rațele au încetat bălăceala în mlaștini, liniștea nu mai fu turburată pentru scurt timp decât prin sborul sombru al liliacilor.

Cortegiul solar termină de trecut într'o apoteoză peste Orizont, și liniștea deplină puse stăpânire pe pământ.

Atunci, în depărtare, flutură pe valul de noapte care se apropiă, o notă scurtă și joasă. Liniștea reveni, dar apoi, acelaș sunet, dar mai aproape și mai tare. Un cârd de găște, la mică înălțime deasupra ghiolului, înaintă în sbor triunghiular, ascuțit ca vârful unei săgeți. În cap șeful șirului, făcea să parvină, sonor și calm, vocea sa de bas, pentru a asigura și a aduna camarazii săi. Primul foc de pușcă răsună. El sfâșie ca o lovitură de trăsnet liniștea adormită. Stuful pare că mișcă în timp ce un sgomotos cârd de rațe țipând de groază se învârtă deasupra unui ochiu lângă mine; de sus, cu aripa sfărîmată bătând în mod stângaciu, o găscă sălbatică căzu ca o piatră.

Cârdul, scoțând țipete speriate, se ridică drept către cer, aranjându-și rândurile, întinzându-se într'o lungă sfoară ondulată.

Vânătoarea începù. Din toate pânzile curgeau focurile neîntrerupte. Am auzit nenumărate căderi de păsări.

De trei ori a trebuit să mă reîntorc la locul de popas pentru a căuta cartușe. În această singură seară, am tras

de trei sute de ori și țevile Winchesterului meu erau uneori așa de calde că nu puteam să le ating.

În acest crepuscul transparent și înșelător, unde spațiul și contururile apar deformate, tragi la ori și ce distanță fără a putea ochi cu precizie.

Când noaptea s'a lăsat cu totul, am trimis câinele pentru a căuta vânatul mort sau rănit pe care noi singuri nu l-am putut găsi. Numărul de partea mea, o sută cinci bucăți, dintre cari optzeci și patru rațe de douăzeci și șase specii diferite.

Restul eră format din găște, lebăde arctice și chiar un flamand indian, care probabil că se rătăcise printre cârdurile de bătlanii comuni. Ceilalți vânători aduseră și ei păsările lor la locul de popas.

Cazacul nostru săpă o groapă, o garnisi cu fân, puse în ea blocuri de ghiață și zăpadă și făcu astfel un fel de ghețarie unde păstră vânatul nostru acoperit totul cu un braț gros de fân și cu papură uscată.

După masă, distrați de homerice povestiri de vânătoare, ne culcarăm în noile noastre pătule. Mult timp nu am putut dormi. Trosniturile de pușcă îmi vâjiau încă în urechi, auziam vocea de bas a găștelor și măcăitul rațelor; tresăriam la sgomotul animalelor ce cădeau în apă. Acestea erau ecourile impresiunilor zilei, dar când mă deșteptam în timpul nopții, auziam mult timp sgomote reale în întuneric.

Traversând prăpastia neagră a cerului treceau cârduri după cârduri de găște și rațe cari se întreceau; noaptea eră plină de viață; păsările de pasaj se aruncau pe urma primăverii înaripate, visând la cuiburile lor misterioase pe care le ascund geloase de ochii omului prin oare care locuri din tundra asiatică, prin prundișuri dealungul râurilor oceanului arctic, sau pe marile insule ale deltelor siberiene unde nici o ființă omenească nu le amenință viața puilor.

Sărmane păsări, ele nu se gândesc că puii lor vor lua toamna acelaș drum către sud și că aici, în stuful lacului Hanka, vânătorii le așteaptă la pândă, ca și într'o mie de alte locuri, tot lungul drumurilor până în lacurile junglei indiene.

A doua noastră vânătoare a avut loc în zorii zilei și sub primele raze ale soarelui răsare. Tirul fu mai greu, căci păsările ne descoperiau cu ochii lor pătrunzători în ascunzătoarele noastre în mijlocul stufului. De data aceasta prada noastră fu bogată.

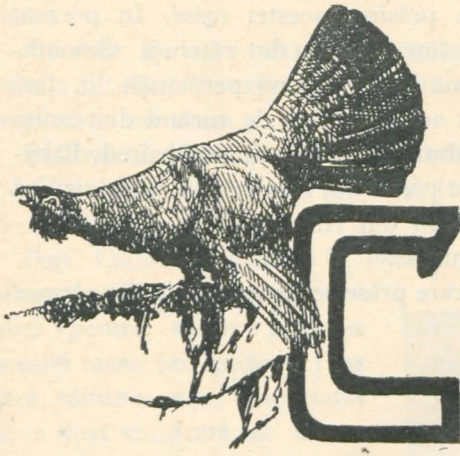
Am vânat o mulțime de rațe printre care un specimen foarte rar dintr'o specie din fundul Chinei cunoscută sub numele de rață chinezească, având două pene mari albe.

Se vorbește, ca un fapt cunoscut al acestei pasări este, că își face cuibul într'un arbore mare. Am doborât de asemenea trei găște roșii care se numesc în Mongolia păsări lame din cauza penelor roșii care reamintesc prin culoarea lor haina preoților buddhiști.

Păsările devenind din ce în ce mai atente odată cu lumina dimineții, a trebuit să abandonăm vânătoarea și m'am întors la locul de popas unde ne așteptă ceaiul cald și găștele și rațele pe cari cazacul nostru ni le fripsese cu îndemănare.

PRIVIRE RETROSPECTIVĂ ASUPRA MIȘCĂRII CHINOTEHNICE DIN ANUL 1928

de Rasofil

RIZA economică prin care trece țara noastră s'a repercutat asupra tuturor mișcărilor sportive, în special însă asupra acelor,

cari se bazează pe activitatea și colaborarea amatorilor. Deși e foarte firesc acest lucru, totuș nu este nicidecum dorit, fiindcă tocmai aceste mișcări idealiste și dezinteresate au croit diferitele căi de progres general și de prosperitate. Zootechnia începută de amatori a trecut mai ales în Apus asupra Statelor, văzându-se importanța economică a acesteia, la fel și vânătoarea nu se mai consideră în Apus un sport, sau o distracție, ci e privită de State ca o importantă ramură economică. Chinotechnia este încă și în Apus tot în mâinile particularilor amatori, totuș — pentru ilustrarea modului cum e privită — voiu expune următorul caz, pe care îl spiculesc dintr'o revistă de specialitate:

În primăvara anului trecut a izbucnit în Anglia o epidemie, foarte contagioasă și necunoscută până acum pe glob. Câinele bolnav are câteva accese nervoase după care îndată moare. Cum valoarea în bani a câinilor în Anglita a fost evaluată cu această ocazie la cca. 10 miliarde Lire st., adică cca. 800 miliarde lei, oficialitatea și în special autoritățile veterinare au luat cele mai întinse măsuri de combatere a contagiunii. Facultatea veterinară din Candem Town a însărcinat imediat o comisiune specială pentru studierea acestei epidemii, și s'a fixat imediat un premiu de 20.000 Lire st. (16 milioane lei) pentru cel ce va descoperi un tratament eficace de combatere a bolii, iar până la stingerea epidemiei s'a interzis exportul.

Ce departe suntem noi și situația noastră, față de starea de lucruri de acolo!!

Nu e de mirat, că marele public, obișnuit cu câinele paria, nu te pricepe dacă-i vorbești de câini; dar ar fi timpul, ca cel puțin cercurile zootehnice, veterinarii și vânătorii să nu te primească în cazul cel mai bun cu zâmbete, atunci când îi vorbești de câini. Dacă nu-ți acordă nici un ajutor material și nici un sprijin moral, cel puțin să se abțină dela măsuri vexatorii și observațiuni jicnitoare. De altfel, este clasic cazul încă proaspăt în memoria tuturor, cum a înțeles trecuta guvernare să rezolve criza și lipsa de alimente existentă: prin împușcarea câinilor. Să nu râdem, căci e un caz ce va constitui veșnic o pagină neagră în istoria chinotehnice noastre, căci această idee a pornit tocmai din capul oficialității, ce aveă datoria de a ocroti și sprijini chinotechnia noastră!

Nu e de mirat edci, că după toate sfortările ce le face

tânăra noastră organizație chinotehnică, rezultatele ce le vom publica mai jos sunt atât de neînsemnate, căci vremurile grele îi restrâng oarecum activitatea la așezarea unei baze solide și largi pentru mișcarea chinotehnică viitoare și-i impune să se abțină dela o activitate mai intensă. Deocamdată trebuie să ne răsboim cu cel mai mare dușman, cu *indiferența publică*, astfel că și tabloul ce-l oferim mai jos, este foarte incomplet, dar nu din vina noastră, ci din vina publicului și a prășitorilor cu deviza «lasă că...» la care toți țin așa de mult și pe care o aplică — din nenorocire — foarte conștiincios.

Copoi: Deși au fost prezentate în cursul anului trecut la expozițiile noastre mai multe exemplare bune din tipurile curente în țara noastră, totuș nici până azi încă nu s'a înregistrat nici o canisă, care ar începe cu prăsirea rațională a acestei rase și în special cu prăsirea de copoi cu pedigrée și stabilizarea prăsilei din materialul existent. Astfel nici noi nu ne vom putea ocupa până atunci mai pe larg de această rassă.

Copoi-bursucari: Canisă înregistrată: «de Feneș» în proprietatea d-lui Gyurich. Cu toată pierderea suferită de această canisă prin accidentul ambelor animale de prăsilă (unul tăiat de tren, celălalt otrăvit), totuș prășitorul recunoscând calitățile acestei rase, și-a importat din nou două animale de prăsilă din Cehoslovacia, astfel că în afară de unitățile ce avem și care sunt înrudite, s'au mai adus și unități neînrudite, astfel că prăsila este asigurată și vom putea satisface cererile serioase.

Spanielii: D-nii Witting și Dr. Mihalovits ne-au anunțat că prăsesc această rassă, în special ultimul având animale de prăsilă importate, putem spera un frumos contingent. Un frumos cocker (mai de grabă *Clumber*) se găsește în proprietatea d-lui general Iovanovici dela Arad, dar din nenorocire fără pedigrée.

Prepelicarii (Wachtelhund): prăsesc canisele «vom Waldberg» a d-lui Benicz și «von der Burg», a d-lui ing. silvic Jakobi. Nu lipsește ambiția și spiritul de sacrificiu, mai ales că ultimul a importat unitățile de prăsilă din Germania.

CĂINI DE ARET

1. **Braci.** Această rassă se prăsește în canisele: «de Bihor», «von Jägersheim», «de Cluj», «Fulger», «von Müllersheim», «Hubertus». D-nii Kimm și Dr. Thör ne-au semnalat înregistrarea caniselor lor, astfel, că vom fi în stare să satisfacem cererile de căței. Nu suntem în stare să satisfacem toate cererile de câini dresați, căci ne lipsesc dresorii, totuș încep să se anunțe și unități dresate pentru vânzare. Se găsesc în prezent căței în canisele «Fulger» și «von Müllersheim», în ambele canise din părinți premiați cu Pr. I.

2. *Braci cu păr sârmos*. A prăsit canisa «Ella», dar după pierirea prin accident a câinelui, proprietarul canisei a suspendat prăsirea pentru un timp nedeterminat. Dacă nu ne înșelăm și d-l Ötvös prășește această varietate.

3. *Grifoni Korthal*: Se începe și prăsirea acestei rase, d-l Roșca achiziționând din Germania cățeaua premiată «Sonia Moguntia», ce va sosi zilele acestea plină în țară, astfel că vom avea în curând și un frumos «cuib» de căței la dispoziția amatorilor. Odată cu aceasta mai aduce și canisa «de Cluj» un câine de montă de prima calitate, astfel că și această rassă se va putea prăsi în țară.

4. *Pointeri*: Inregistrăm cu bucurie, că vechea canisă „of Derna“ ia din nou un avânt tineresc cumpărând pentru înprospătarea sângelui, un bun exemplar de montă din Cehoslovacia, unicolor (maron), «Fram Merklin». In primăvară vom mai avea un frumos «cuib» de căței și în canisa «Eugeron» care prășește din părinți premiați în diferite rânduri cu Pr. I.

5. *Setteri englezi*: prădesc canisele «of Derna» și «Hubertus». In prezent mai sunt vreo trei căței de patru luni de vânzare la d-l Gspann, prin Reuniune. Setteri irlandezi nu știm la nimeni, iar *Gordoni* prășește d-l Col. Iotta, din nenorocire însă fără pedigree.

Vedem deci, că prăsirea câinilor de aret are multe greutăți de surmontat și mai luptă și azi cu mulți (mai ales vânători), cari nu mai termină cu povestea despre câinele lor «atât de excelent, provenit dela cutare curte princiară, sau domnitoare» de cele mai multe ori însă vorbesc despre un câine cu pedigreul pierdut, care întrutește cu multă bunăvoință abia caracterele rasei. Totuși nutem afirmă azi, că prăsirea în țară a acestor câini este pe deplin asigurată și se găsește în mâini bune. Ar prebu doar să avem și un institut, care să-i învețe pe vânători să vâneze cu un câine de aret, căci dela «Moș Toma» nu se poate învăța aceasta. «Moș Toma» a fost — pe vremea lui — un bun braconier și deci un bun cunoscător al locurilor unde se ține și se adăpostește vânatul, a vânat chiar mistreți și capre, cu și fără copoi, a vânat și iepuri la leși, dar n'a vânat cu câine de aret, — iar ce n'a învățat nu știe nimeni, — nici chiar «Moș Toma». Această școală însă și-o poate face fiecare vânător intelectual, care e dispus să citească puțin și în special să se observe pe sine și să se stăpânească, căci numai fiind stăpân pe tine însuși, vei putea fi stăpân și pe altul, fie acest «altul», chiar numai un câine.

Bursucarii: Prăsirea lor pornește greu din loc. Varietatea cu păr neted se prășește în canisa «Prislop», iar varietatea cu păr țepos se prășește în canisele «Tüskebokor» și «Eugeron».

Foxterrierii: Și-au asigurat locul lor în societatea canină, întrucât încetul cu încetul au scos din circulație animalul alb cu pete negre, cu fruntea bombată, capul scurt și ochi de broscioiu, botezat pe vremuri cu atâta predilecție cu numele de «Foxi». Pe zi ce trece, se obișnuiește și publicul nostru cu adevăratul tip al foxterrierului. Cu prăsirea acestei rase se ocupă canisele de mai jos.

In locul întâiu să enumărăm pe cea mai veche și veșnic credincioasă părului neted, ceea ce reiese din chiar numele

canisei «Smoothhaired», căreia îi revine meritul, că de acum 25 ani s'a apucat de prăsirea acestei rase. In prezent se prășește după un câine importat din cățelușa «Smoothhaired Modell» prima «Championă perpetuă» din țara noastră, pe care și-a achiziționat-o de curând din canisa «Eugeron» în schimbul cățelușei «Smoothhaired Baby-Peggy», câștigătoare a premiului I, la concursul de viziună din 14 Octomvrie 1928 din Arad.

Urmează apoi canisele:

«of Transylvania»	care prășește	varietatea de păr sârmos			
«Hubertus»	»	»	»	»	»
«Splendid»	»	»	»	»	»
«Elite»	»	»	»	»	»
«de Bistrița»	»	»	»	»	»
«de Cluj»	»	»	»	»	»
«Prislop»	»	»	»	»	»
«Ibolya»	»	»	»	»	»
«dela Someș»	»	»	»	»	»
					și neted.
«Eugeron»	»	»	varietățile	»	»
					și neted.
«dela Mureș»	»	»	»	»	»
					și neted.
«de Turda»	»	»	varietatea	»	» neted
«Estella»	»	»	»	»	» sârmos
«Favorit»	»	»	»	»	»

Încă în cursul acestui an vor începe să prășească încă un număr de canise la Bistrița, Bădăcin și Tg.-Mureș, precum și canisa «de pe Târnăvă», această din urmă prăsiind păr sârmos din două animale de prăsilă cu cari a prăsit până acum canisa «Eugeron».

Acestea ar fi canisele înregistrate, dar în afară de acestea se mai prășește această rassă și de alți membri ai «RRPC.» cari, mai neglijenți, nu și-au înregistrat până în prezent numele canisei lor.

Din abundența caniselor se mai desprinde însă și faptul multilateralității acestui prieten mititel și extraordinar de curagios și agil, care pentru unii este câine de cameră și de lux, pentru alții cel mai bun camarad de vânătoare.

Căței sunt în prezent în canisele: «Splendid», «Eugeron» și «Ibolya». In aceleași canise se găsesc de vânzare și câini mai în vârstă; de asemenea câini premiați la concursuri în canisa «de Cluj».

Terrierii Scoțieni: a apărut, primul la expoziția din Arad.

Terrierii Sealyham: încep a fi prăsiți încă în cursul acestui an într'o singură canisă.

CĂINI DE PAZĂ ȘI UTILITATE

Nesosindu-ne până în prezent dările de seamă ale filialelor noastre, tabloul de mai jos este incomplet, neputându-ne ocupa detaliat de chinotechnia acelora. Totuși e locul să menționăm chiar aci, că prăsirea acestora se face de o manieră prea neglijentă și tocmai acestei împrejurări se datorește faptul, că aceste rase nu și-au putut asigura până în prezent locul ce li se cuvine.

Canise mai cunoscute:

Pentru *câini ciobănești germani*: «Canisele «von Höllenburg» și «Lupus».

Pentru *Dobermani*: Canisele «von Corona» și «von Marosthal».

Airedale Terrierii: au fost prezentate bune unități de prăsilă la diferitele expoziții, dar canise înregistrate până în prezent nu avem.

Bulterrierii, *Schnautzerii* și *Rotweilerii* nu se văd încă pe la noi, iar *Boxerii* cari se arată (rar de tot) îi găsim deobicei fără pedigree.

Dogii: Canisă înregistrată în prezent abia una, și anume «Eugeron» în care ne va asigura pentru viitor prăsirea acestei rase (cu pedigree) în țară, dintr'o cătea importată, ce a fost calificată de «excellentă» de un arbitru din străinătate și după un câine de asemenea importat tot «excellent».

Din aceeași rassă s'au mai văzut la expozițiile noastre și un câine alb cu pete negre, calificat tot «excellent» și un altul, negru unicolor, ce a obținut calificarea «foarte binc», cari însă din nenorocire nu sunt până în prezent nici înmatriculați, deși după cât știm au pedigree. Veșnic aceeaș lipsă de interes!

Buldogii francezi: avântul cu care s'a pornit prăsirea lor ne îndreptătesc la frumoase speranțe. În anul ce s'a scurs s'au importat reproducători, astfel că pe la sfârșitul anului în curs vom putea da seamă despre rezultate mai frumoase.

Buldogii englezi: se prezintă în schimb foarte trist, deși expozițiile sunt mereu frecventate și de această rassă; împerecherile în familie i-a scos din orice tormă caracteristică. Să sperăm că se vor decide d-nii prăsitori cel puțin în anul curent, să importe măcar o pereche de prăsilă, dar bună, pentru a reîmprospăta sângele celor din țară.

Bernhardini, de *Leonberg*, de *Terranova*, *Collie*, *Chow-Chowii* și *Pudlii*, — ca să nu mai vorbim de celelalte rase — în special de cele engleze, nu răspund încă nici acum la apelul expozițiilor noastre și chiar singuratecele exemplare ce se prezintă ici și colo, par atât de uitoare, fiindcă în mod obișnuit și-au uitat pedigreele... acasă!

Spitzii (de Pomerania) se prezintă mai bine, deși și prăsirea acestora se face de o manieră prea superficială. Prevalează cei de culoare albă, cei negrii sunt rari de tot. Rassele *Câinilor de brațe* sunt mai slab reprezentate, doar Bucureștii ne oferă în acestea mai mult, dar aci nu este sistematizată chinotehnia. Se pare că duduile noastre preferă mătășurile *Pinciului mătăsos* precum și celelalte articole japoneze și chineze *Chin-ului japonez* și *Pekingezului*, căci abia întâlnim ici-colo câte un exemplar ce întrunește standardul rasei.

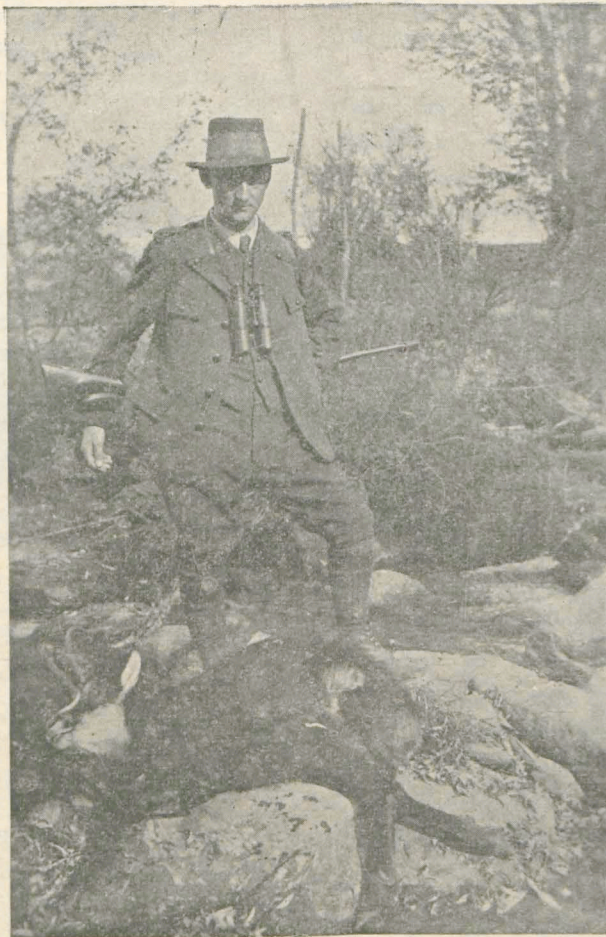
Este de observat, că datele de mai sus se referă în mare parte numai la mișcarea chinotehnică din țară, neînglobând Capitala, care și-a făcut darea de seamă cu ocaziunea expoziției din primăvară.

* * *

Oricât ar fi de neînsemnate rezultatele de mai sus, ele constituie totuș un frumos început și face posibilă așezarea unor temelii solide viitorului nostru chinotehnic. Materialul inițial, — fără a fi excelent — exploatat rațional și cu pricepere, este suficient pentru a nu ne rușina față de străinătate, căci chiar din acest material am reușit să înregistrăm în acest an întâiul export în Jugoslavia și sperăm că mica potecă făcută de acest brac de patru luni, se va putea desvoltă cu timpul să ajungă o cale bătută. Și să nu uităm, că și în Bulgaria este vânat și deci vor fi probabil și vânători și amatori de câini și poate și lor le vor conveni

să plătească în Lei mai de grabă decât în Mărci sau Lire sterline. Oricât ar fi de neînsemnat acest export, totuș și el contează în balanța comercială activă iar nu la cea pasivă. Iată o latură economică a chinotehniei, pe lângă multe altele.

De altfel chinotehnia noastră se desfășoară pe o scară cu mult mai întinsă, dar noi nu putem cunoaște și notă pe acei prăsitori, cari, deși își aduc favoriții și produsele la expozițiile noastre, totuș n'au găsit nici până acum de cuviință să se înscrie în rândurile «*Reuniunii Regnicolare a Prăsititorilor de Câini*».

D-l C. G. Alexianu, secretar general al Uniunii, cu doi țapi de capre negre vânați în luna Noembrie trecut în munții Făgărașului

COMUNICĂRI ȘI PUBLICAȚIUNI

ORNITOLOGICE

Iubitul meu Redactor-Şef,

In No. de Maiu al «Revistei Vânătorilor» ați semnalatuciderea de către d-l E. Mironescu, pe Bahlui, la 8 Martie 1928, a unui rățoiu inelat, cu inscripția «Moskwa 107² D». Sunt în măsură să vă dau azi amănuntele necesare privitor la acest subiect, și care presupui că vor interesa pe amatorii de ornithologie.

Rățoiul care și-a găsit sfârșitul lângă vechii noștri Iași a fost inelat de tânăr, la 27 Iulie 1927, în delta Volgei, în Rusia, gubernia Astrakanului, și aparține speciei *Anas Boschas* (rața sălbatecă mare, obișnuită). Datorez aceste date amabilității d-lui V. Podarevsky, șeful Biuroului ornitologic al Stațiunii biologice a Tinerilor Naturaliști din Moscova, care îmi răspunde la o notiță inserată de mine în «Le Chasseur Français», și pe aceeaș cale.

Să mai semnalez cu acest prilej, că un alt rățoiu de aceeaș specie, inelat la 19 Maiu 1926 în împrejurimile orașului Ostrov, gubernia Pskow (Rusia), a fost împușcat în Februarie 1927 tocmai în sudul Franței, în Camargue, ținut cuprins între brațele de revărsare în Mediterana a Rhonului.

Nu e de sigur cazul să mă întind acum asupra acestui subiect al inelării, nici asupra reflexiilor ce sugerează rezultatele de mai sus, dar prind prilejul să te rog să nu uiți un apel către vânătorii noștri pentru a ne comunica întotdeauna cazurile de inelare ce ar constată.

Te rog să mă crezi, iubitul meu Redactor-Şef, cu toată prietenia al d-tale.

Maior C. ROSSETI-BĂLĂNESCU

PENTRU BRIGADIERII DE VÂNĂTOARE

Se atrage în mod sever atențiunea brigadierilor de vânătoare promoșiile 1924, 1925 și 1926 de a comunica neîntârziat Uniunii postul ce-l ocupă actualmente, precum și următoarele date:

- A) 1. Dacă este căsătorit. 2. Dacă are copii.
- B) 1. Dacă a făcut armata. 2. Contingentul. 3. Cercul de recrutare. 4. Regimentul sau corpul de trupă. 5. Gradul. 6. Scutit sau reformat. 7) Distincțiuni și decorații.
- C) Certificate de orice natură în legătură cu vânătoarea și posturile ce a ocupat, a modului cum și-a făcut datoria.
- D) Adresa părinților.

Acestea sunt necesare Uniunii pentru a le cunoaște exact adresa și a le putea prin urmare trimite gratuit „Revista Vânătorilor” precum și pentru complectarea cazierelor lor respective.

Cei cari nu vor trimite imediat lămuririle de mai sus, vor fi șterși definitiv din controale.

DELA REUNIUNEA ROMÂNĂ A PRĂSITORILOR DE CĂINI

Sediul Cluj. Calea Victoriei, 27. Et. II

R. R. P. C. dă lămuriri și sfaturi fără nici o taxă, contra mărcilor de răspuns, la cumpărarea oricărui câine de rasă și cu pedigree. In prezent are notați spre vânzare: prepelicari germani cu păr neted și păr aspru, de ambele sexe și diferite etăți, dela căței, până la câini gata dresați. Câine pointer, precum și cățea și căței mici. Foxterieri cu păr neted și aspru, de orice etate, sau sex. Cățea dog german importată precum și prenotări la căței. Prenstări la căței de bursucar (basset) cu păr aspru. Căței de Wachtelhund german (câine stărnitor semănând cu spanielul) cât și o cățea mare. Câini Dobermann. Prenotări de căței

setter. — Mijlocește vânzări de câini. — Nu cumpărați câini decât cu mijlocirea singurei noastre organizațiuni pentru prăsierea câinilor de rasă! — Nu cumpărați decât câini a căror pedigree a fost verificat de către R. R. P. C.

Ministerul Agriculturii și Domeniilor
Direcția Vânătoarei
No. 9309/29 Ianuarie 1929

PUBLI CAȚIUNE

Prin decizia ministerială No. 113206/1928, se dispune aplicarea art. 35 din legea vânătoarei pentru regiunea orașelor Hunedoara, Hațeg și Deva și pentru regiunea comunelor Ghelari, Criseni, Simeria, Colonii, din județul Făgăraș.

p. ministru (ss) Anton Pădureanu
p. Director general (ss) Ion Nițeanu

Primăria Comunei Lescovița
Jud. Caraș
No. 667/128

PUBLICAȚIUNE

In conformitate cu dispozițiunile art. 8—14 din legea pentru protecția vânatului și regulamentul vânătoarei, se aduce la cunoștința publică că dreptul de vânătoare al comunei Lescovița, plasa Racardia, jud. Caraș, cu un teren de 4880 jugăre cadastrale, se va da în arendă pe timp de trei ani consecutivi cu începere din 1 Ianuarie 1929 până la 31 Decembrie 1931.

Prețul de strigare este lei 250 anual.
Licitația publică se va ține în ziua de 20 Februarie 1929 în localul primăriei comunale din Lescovița.

Doritorii de a lua parte la licitație sunt obligați a prezenta autorizația prescrisă de art. 10 din legea vânatului.

Condițiunile de licitație se pot vedea în fiecare zi la orele oficioase la biuroul notariatului Naidaș.

Lescovița, la 22 Decembrie 1928.

Primăria comunală

Primăria Comunei Naidaș
Jud. Caraș
No. 666/1928

PUBLICAȚIUNE

In conformitate cu dispozițiunile art. 8—14 din legea pentru protecția vânatului și regulamentul vânătoarei, se aduce la cunoștința publică că dreptul de vânătoare al comunei Naidaș, plasa Racardia, județul Caraș, cu un teren de 4880 jugăre cadastrale, se va da în arendă pe timp de trei ani consecutivi, cu începere din 1 Ianuarie 1929 până la 31 Decembrie 1931.

Prețul de strigare este Lei 500 anual.
Licitația publică se va ține în ziua de 16 Februarie 1929 în localul primăriei comunei din Naidaș.

Doritorii de a lua parte la licitație sunt obligați a prezenta autorizația prescrisă de art. 10 din legea vânatului.

Condițiunile de licitație se pot vedea în fiecare zi în orele oficioase la biuroul notariatului Naidaș.

Naidaș, la 22 Decembrie 1928.

Primăria comunală

Primăria comunală Zăbala
Județul Trei-Scaune
No. 70/1929

PUBLICAȚIUNE

Se aduce la cunoștința generală că în ziua de 16 Martie 1929, ora 9 în biroul Primăriei se va da în arendă terenul de vânătoare 14.608 jug. prin licitație publică cu prețul de strigare 5000 Lei anual.

Arendarea se face pe timp de 6 ani.

Licitația se va efectua cu respectarea art. 72—83 din Legea Contabilității Publice.

Condițiunile de licitație se pot vedea la Primăria comunei în orele de serviciu.

Zăbala la 25 Ianuarie 1929.

Secretar (ss), Indescifrabil

Primar (ss), Indescifrabil

Orice publicație trebuie să ne sosească cel puțin până la 15 ale lunii, pentru a putea apare în numărul lunii viitoare al Revistei. Publicațiile oficiale se plătesc cu anticipație, socotite câte 3 lei cuvântul.

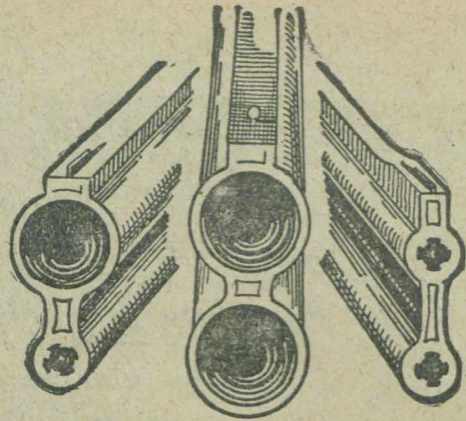

Gebrüder Merkel
Genève

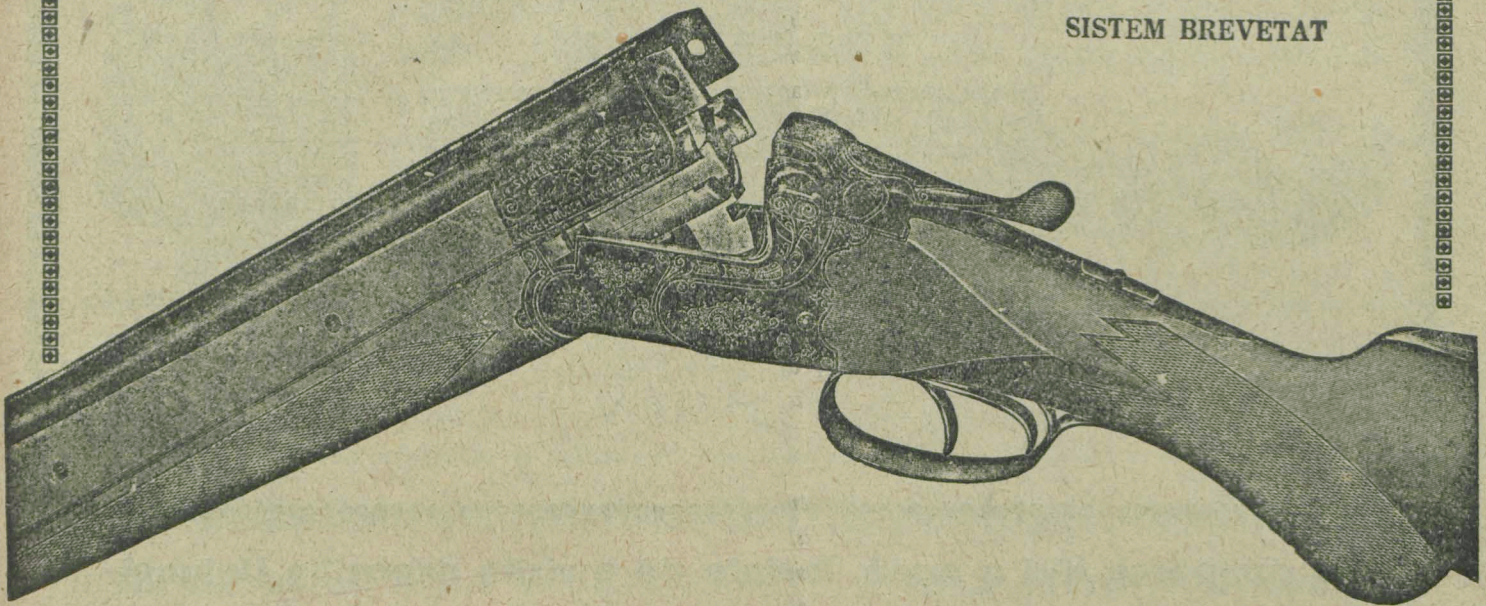
FONDATA ÎN 1893

MARCA FABRICII

SISTEM BREVETAT

Arma viitorului pentru vânătoare și tip sportiv

Marile succese practice obținute cu armele noastre cu țevi suprapuse, dovedesc marile avantaje ale acestor arme sistem Bock:

- 1) Câmp de ochire complet liber, fără reflexe laterale;
- 2) Percutare infailibilă a capselor (sistem brevetat);
- 3) Inchizător de o putere de rezistență unică;
- 4) Tir de mare precizie, mai ales pentru distanțe mari, din cauza stabilității și a zăvoririi perfect simetrice a țevelor;
- 5) Tragere rapidă și precisă, datorită balansării și maniabilității impecabile a acestui model.

Fabricația acestor arme cu țevi suprapuse este specialitatea noastră. Indelungata noastră experiență și instalațiunile moderne cu totul perfecționate ale casei noastre, ne garantează exclusivitatea fabricației acestui sistem, pe care-l construim în următoarele modele:

Arme de alice cu două țevi, sistem Bock (2 țevi de alice suprapuse).

Arme expres cu două țevi, „ „ (2 țevi de glonț suprapuse).

Arme mixte cu două țevi, „ „ (1 țevă de alice și una de glonț, suprapuse).

Aceste modele le putem construi și cu două sau mai multe rânduri de țevi. De pildă o armă de alice sistem Bock, cu un rând de țevi expres și alt rând de țevi mixte.

Cele mai fine arme de vânătoare cari se construiesc astăzi, sunt arme sistem Bock. Cu o astfel de armă, atât vânătorul cât și trăgătorul de porumbei, este echipat pentru orice gen de tir și pentru toată viața. Totodată mai recomandăm cunoscutele noastre arme DRILLING, reputele prin soliditatea lor, precum și ELEGANTELE NOASTRE ARME DE ALICE, cari pot rivaliza cu cele mai fine arme engleze.

FABRICA DE ARME

WAFFENFABRIK GEBRÜDER MERKEL, SUHL

(GERMANIA)

REPREZENTATĂ ÎN ROMÂNIA PRIN „UNIUNE“

Nu cumpărați nici o armă, înainte de a vizita expoziția Uniunii

BANCA FRANCO-ROMÂNĂ

CAPITAL SOCIAL LEI 100.000.000

CAPITAL DEPLIN VĂRSAT LEI 50.000.000

FOND DE REZERVĂ „ 12.200.000

BUCUREȘTI * STRADA BURSEI No. 5

TELEFON: 10/17 și 46/8. TELEFON INTERBANCAR 67

ADRESA TELEGRAFICĂ: „FRANCOBANK”

SUCURSALE:

Alexandria, Cămpina, Caracal, Cernăuți,
Constanța, Găești, Giurgiu, Roșiori de Vede,
Slobozia, Slatina, Timișoara, Turnu-Măgurele

AGENȚII Costești, Corabia, Drăgănești, Făurei, Vidra, Zimnicea

Tot felul de operațiuni de
bancă și autorizată să facă
OPERAȚIUNI DE DEVIZE

Nu cumpărați nici o armă, înainte de a vizita expoziția Uniunii

Rezultate uimitoare!

Succes sigur!

„VULPI”

JDERI, DIHORI, NEVĂSTUICI, VIDRE

Puteți prinde ușor, atrăgându-le în capcană cu mirosul excelentului preparat «FÖRSTER GEHEIMNIS» (secretul forestierului).

Cărticică cu sfaturi practice și modul de întrebuințare, scrisă în limba germană, se alătură la fiecare comandă.

Expediția în provincie contra ramburs plus spese de ambalaj și de poștă. La comenzi mai mari rabat.

Adresați la reprezentantul general p. România:

LEON V. PROCA

Sibiu, Str. Dr. I. Măcelar No. 2, sau la «Uniunea».

AVIZ

Carabină cu repetiție, sistem Manlicher 5 cartușe, pentru vânat mare, cu 2 trăgace, 2 înălțătoare pentru 100 și 200 pași, cătare de argint, pat de nuc frumos sculptat, armă foarte fin lucrată, precizie foarte mare, împreună cu 60 cartușe, glonț expansiv. Viteza la 25 metri—780 m. secundă—puterea de isbire 380 m. kgr. Se vinde ocazional numai cu 5500 lei prețul de cost. 2 perechi coarne de cerb din Maramureș, circa 13—14 ani, din care o pereche completă cu os frontal montată pe placă de stejar și altă pereche fără osul frontal—mari, frumoase, cântărind fiecare pereche între 10—12 kgrame se vând ocazional, ambele cu 7000 lei.

Mărci pentru răspuns.

Căpitan C. RĂDULESCU
Strada Căpitan Virgil Tomescu, 17.—Focșani

DE VÂNZARE

Căței de arret german păr scurt dela strămoși import. din Germania cu pedigree eminent. De preluat la 1 Febr. (2¹/₂ luni). Prețul 2000 Lei bucata loco destinație. 500 Lei avans. Părinții la mai multe exp. premiați cu premii I, med. aur și Champion. Prenotări la

TR. LEOCA

secr. Reun. Regn. a prăsi-
torilor de câini, CLUJ.
„Banca Prima Ardeleană”

ATELIERUL DE CURELĂRIE IOAN TĂNĂSESCU

No. 75, CALEA VICTORIEI, No. 75
(IN CURTE, PESTE DRUM DE BISERICA ALBA)

BUCUREȘTI

Tocuri pentru arme, Genți de vânatoare, Zgărzi, Lesse, Curele de arme, Jambiere, Botnițe pentru câini, Bice de vânatoare, Cravașe împletite, Rucksacuri, Cartușiere, Cutii pentru cartușe, precum și orice articol de curelărie pentru vânători. Articole de voiaj, Port-bagaje, etc. Genți pentru aparate fotografice

Copiază cu cea mai perfectă exactitate orice model adus din străinătate, lucrând cu mâna și din cel mai fin material.

LUCRU ARTISTIC ȘI CU PREȚURI ABSOLUT CONVENABILE.

NU CUMPĂRAȚI NIMIC ÎNAINTE DE A VIZITA ATELIERUL NOSTRU

NB. Membrii «Uniunii Generale a Vânătorilor din România» se bucură de o reducere de 10%.

Nu cumpărați nici o armă, înainte de a vizita expoziția Uniunii

Cartușele Rottweil cu tuburi roșii și negre încărcate cu pulbere fără fum sunt cele mai bune existente și se găsesc în toate calibrele.

Căptușeala de aluminiu este cea mai perfectă, amorsa sistem «GEVELOT» este cea mai bună.

Cartușele se vând atât încărcate complet, cât și fără alice, numai cu pulbere fără fum.

În afară de aceasta mai furnizăm tuburi de 65 și 70 mm. de toate calibrele pentru pulberea fără fum, marca «WOLFF». Arme Sauer și alte articole de vânatoare, avem întotdeauna în depozit.

Reprezentanța generală pentru România a cartușelor Rottweil-Waldmannsheil, Köln.

SZTRUHĂR și MANDEL
Carei, jud. Sălaj

Un Cadou Artistic
și distins este un

Serviciu de Porțelan

... CU MOTIVE DE VÂNĂTOARE ...

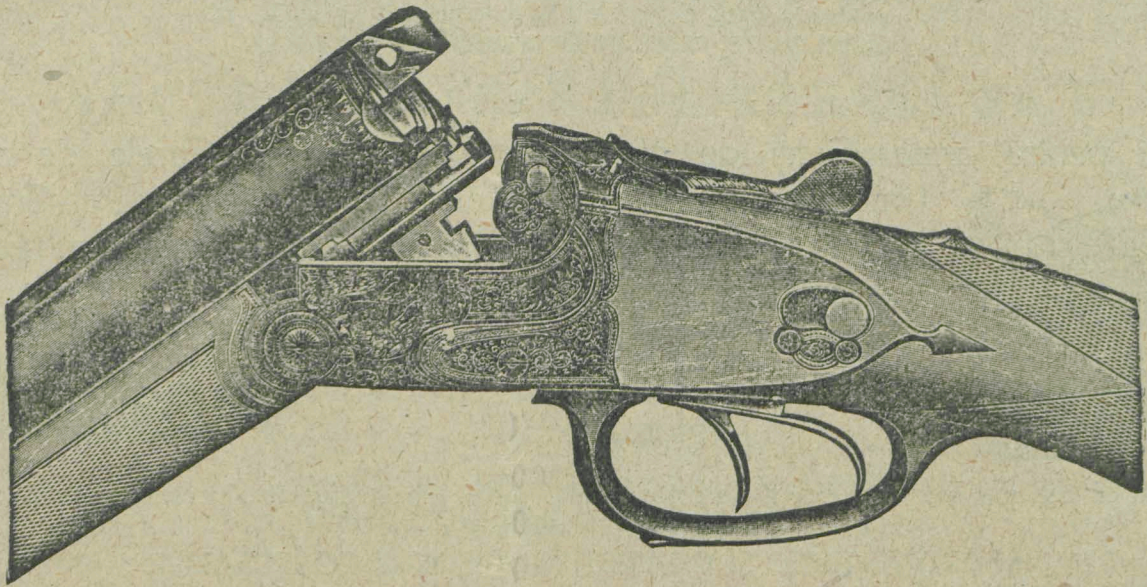
executat de cei mai renumiți artiști. De vânzare exclusiv pentru România Mare la S. A. R. pentru Porțelanuri

ROSENTHAL
BUCUREȘTI, Calea Victoriei No. 41.

C. A. FUNK & Co. SUHL (Germania)

FABRICĂ DE ARME

FIRMĂ REPUTATĂ PENTRU ARMELE SALE DE PRIMUL RANG ȘI DE MARE PRECIZIE

Construește orice armă de vânătoare și de sport, dela cea mai simplă până la cea mai elegantă. Execuție conștiincioasă și promptă. Tir de mare precizie și cu maximum de randament, dovedit cu certificatul oficial al standurilor de încercare, care întovărășesc fiecare armă.

SPECIALITĂȚI:

SISTEM ANSON & DEELEY: Arme de alice cu două țevi, sau cu una de alice și alta de glonț și expressuri, în toate calibrele, cu sau fără efortor.

SISTEM ANSON & DEELEY: Drillinguri, drillinguri-expressuri, etc. pentru cele mai puternice încărcături, în toate calibrele, cu sau fără armare separată a țevei de glonț și efortor.

SISTEM ANSON & DEELEY: Arme sistem Bock (cu țevile suprapuse), în toate calibrele, cu zăvor Greener simplu sau dublu (Kersten).

SISTEM ANSON & DEELEY: Arme pentru tirul de porumbei sistem Bock (țevi suprapuse), atât pentru vânătoare, cât și pentru tir la talere, având maximum de randament posibil, cu zăvor Greener simplu sau dublu (Kersten), cu sau fără efortor.

TOATE TIPURILE DE ARME SE POT EXECUTA ȘI CU COCOAȘE

Arme de glonț de mare precizie sistem Block

pentru toate calibrele și cele mai puternice încărcături, având avantajul de a fi extrem de ușoare și foarte elegante, admirabile pentru orice gen de vânat. Soliditate extremă, dela cea mai simplă armă la cea mai rafinată execuție.

LA COMENZI SE POATE ȚINE SEAMA DE ORICE DORINȚĂ SPECIALĂ

Modele ale acestei case, precum și cataloage și prospecte în patru limbi, se găsesc la «UNIUNE»

Nu cumpărați nici o armă, înainte de a vizita expoziția Uniunii

REVISTA VÂNĂTORILOR

ORGAN OFICIAL AL UNIUNEI GENERALE A VÂNĂTORILOR DIN ROMÂNIA

Redactată de cei mai de seamă tehnicieni și specialiști în materie de vânatoare din țară, publică: articole cu subiecte pur vânătorești de interes general, privind protecția și înmulțirea vânatului, educația vânătorească, tehnica armelor, chestiunile juridice privitoare la legea vânatului, dispozițiunile luate de organele administrative ale vânătorei, lista contraveniențelor la legea de vânatoare, dări de seamă a societăților de vânatoare afiliate, precum și orice gen de literatură cu subiecte de vânatoare.

ABONAMENTUL ANUAL: 300 LEI
PENTRU SOCIETĂȚILE AFILIAȚE 400 LEI

ANUNȚURI COMERCIALE

1 PAGINĂ 5.000 LEI ANUAL

$\frac{1}{2}$ " 3.000 " "

$\frac{1}{4}$ " 1.750 " "

$\frac{1}{8}$ " 1.000 " "

ABONAMENTUL LA
„REVISTA VÂNĂTORILOR“
ESTE OBLIGATORIU PENTRU TOȚI
MEMBRII UNIUNEI (Art. 6 din Statute)

„Revista VÂNĂTORILOR“
este unicul mijloc de comunicare
al tuturor vânătorilor din toată
țara, care au să-și spună ceva.
Deaceea, dacă aveți ceva de
cumpărat, de vândut, de schim-
bat, sau de pus vreo întrebare
tehnică vânătorească, adresați-vă
„Revistei VÂNĂTORILOR“.
Numai aci puteți fi siguri că veți
găsi pe aceia cărora vă adresați.

LA ORICE CORESPONDENȚĂ ATA-
ȘAȚI MĂRCILE PENTRU RĂSPUNS.

Administrația revistei expediind regulat fiecare număr tuturor abonaților, orice vină de neprimire cade exclusiv în seama poștei, careia trebuie adresate în scris toate reclamațiile.

UNIREA FACE PUTEREA
STRÂNGETI-VĂ IMPREJURUL „UNIUNEI“

PREȚUL UNUI EXEMPLAR 30 LEI
PREȚUL UNUI NUMĂR VECHI 40 LEI